

7 Μαΐου 2025

[ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Πρόεδρος]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

HERMES AIRPORTS LTD

Αιτήτρια

ΚΑΙ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Καθ' ων η Αίτηση

Α. Χρίστου (κα), για Ιωαννίδης, Δημητρίου Δ.Ε.Π.Ε., για Αιτήτρια

Κ. Παπαδοπούλου (κα), για Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, για

Καθ' ων η Αίτηση

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Π.Δ.Δ.: Με την υπό κρίση προσφυγή, προσβάλλεται ως άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιοδήποτε εννόμου αποτελέσματος η απόφαση της καθ' ης η αίτηση, Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού («η Επιτροπή»), ημερομηνίας 21.1.2020, η οποία γνωστοποιήθηκε στην αιτήτρια με επιστολή της

Επιτροπής, ημερομηνίας 26.5.2020 και σύμφωνα με την οποία επιβλήθηκε στην αιτήτρια διοικητικό πρόστιμο συνολικού ύψους €475.761,47 λόγω διαπιστωθείσας παράβασης του άρθρου 6(1)(α) του περί της Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου (Ν.13(Ι)/2008), ως αυτός ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο («ο Νόμος»).

Το ιστορικό της υπόθεσης ανάγεται στο έτος 2015, όταν, στις 12.3.2015, παραλήφθηκε από την καθ' ης η αίτηση, επιστολή καταγγελίας, ημερομηνίας 11.3.2015, από τις εταιρείες A.Princess Airport Parking Ltd, C&A Stop & Fly Ltd, Air-Park-CAA Car Services Ltd και X. Xanthos Airport Parking Services («οι καταγγέλλουσες εταιρείες») εναντίον της αιτήτριας εταιρείας, αναφορικά με εκ μέρους της τελευταίας πιθανολογούμενες παραβάσεις του Νόμου.

Το αντικείμενο των δραστηριοτήτων των καταγγελλουσών εταιρειών, είναι η παροχή υπηρεσιών φύλαξης αυτοκινήτων για πελάτες τους που αναχωρούν στο εξωτερικό μέσω του Διεθνούς Αερολιμένα Λάρνακας και οι οποίοι επιλέγουν να χρησιμοποιήσουν δικό τους μέσο μεταφοράς προς και από τον Αερολιμένα (υπηρεσίες «valet»). Εν προκειμένω, οι καταγγέλλουσες εταιρείες ισχυρίστηκαν με την καταγγελία τους ότι η αιτήτρια μετακινεί αυτές συνεχώς και διαμορφώνει τις χρεώσεις προς αυτές χωρίς προηγούμενη διαβούλευση και ότι με το νέο χώρο, που τους παραχωρήθηκε για προσωρινή στάθμευση και εξυπηρέτηση των

πελατών τους, επηρεάζεται η ομαλή λειτουργία των δραστηριοτήτων τους, καθότι ο χώρος που προσφέρεται, είναι ακριβότερος και λιγότερο λειτουργικός από τον προηγούμενο. Περαιτέρω, οι καταγγέλλουσες εταιρείες ανέφεραν ότι, λόγω του ότι ο χώρος στάθμευσης τυγχάνει διαχείρισης αποκλειστικά και μόνον από την αιτήτρια, γίνεται κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης της, καθότι η μονοπωλιακή θέση αυτής, τής επιτρέπει να καθορίζει τις τιμές της αγοράς, κατ' αυτό δε τον τρόπο, κάποιες εταιρείες τυγχάνουν ευνοϊκής μεταχείρισης. Επίσης οι καταγγέλλουσες ισχυρίστηκαν ότι η νέα πρόταση που είχε γίνει από την αιτήτρια προς αυτού του είδους τις εταιρείες (εταιρείες valet) ήταν δυσμενής, καθότι προκαλούσε δυσβάστακτη αύξηση των εξόδων των υπηρεσιών valet, χωρίς όμως αύξηση των εσόδων τους, ενώ δυσμενής ήταν και η μετακίνησή τους στο νέο χώρο που τους παραχωρήθηκε, ο οποίος βρίσκεται στο χώρο στάθμευσης του κοινού και αυτό προκαλούσε διάφορα προβλήματα και δυσλειτουργία.

Κατά τη συνεδρία της, ημερομηνίας 20.3.2015, η Επιτροπή έκρινε ότι απαιτείτο περαιτέρω πληροφόρηση και διευκρινίσεις από τις καταγγέλλουσες εταιρείες επί του θέματος και, προς τούτο, εστάλη προς αυτές από την Υπηρεσία της Επιτροπής, επιστολή ημερομηνίας 31.3.2015, η δε απάντηση των καταγγελλουσών παρελήφθη στις 3.4.2015, οι οποίες προηγουμένως είχαν αποστείλει στην Επιτροπή, επιστολή ημερομηνίας 23.3.2015, με την οποία αιτούνταν τη λήψη

προσωρινών μέτρων λόγω σοβαρού κινδύνου ανεπανόρθωτης βλάβης στον ανταγωνισμό.

Σε συνεδρία της, ημερομηνίας 8.4.2015, η Επιτροπή έκρινε ότι οι πληροφορίες και τα στοιχεία που είχαν τεθεί ενώπιον της από τις καταγγέλλουσες ήσαν ικανοποιητικά και ότι δικαιολογείτο η διερεύνηση της υποβληθείσας καταγγελίας, έδωσε δε προς τούτο οδηγίες στην Υπηρεσία, στη βάση του άρθρου 35 του Νόμου, να διεξαγάγει προκαταρκτική έρευνα. Επιπλέον, η καθ' ης η αίτηση αποφάσισε να καλέσει τα εμπλεκόμενα μέρη να παρευρεθούν ενώπιον της.

Περαιτέρω δε, σε συνεδρία της ημερομηνίας 22.5.2015, η Επιτροπή εξέτασε το αίτημα για τη λήψη προσωρινών μέτρων και αποφάσισε ομόφωνα ότι δεν στοιχειοθετούνταν οι σωρευτικές προϋποθέσεις του άρθρου 28 του Νόμου για την ικανοποίηση του εν λόγω αιτήματος, το οποίο και απορρίφθηκε. Η αιτήτρια και οι καταγγέλλουσες εταιρείες ενημερώθηκαν σχετικά με επιστολή ημερομηνίας 8.6.2015.

Ακολούθως, στις 5.8.2015, η Υπηρεσία της Επιτροπής, στο πλαίσιο της αποφασισθείσας προκαταρκτικής έρευνας, απέστειλε ερωτηματολόγια προς την αιτήτρια και τις καταγγέλλουσες εταιρείες, ενώ στη συνέχεια, και μετά τη λήψη των απαντήσεων από όλους τους εμπλεκόμενους, εστάλησαν και νέα διευκρινιστικά ερωτηματολόγια προς τις

καταγγέλλουσες εταιρείες και την αιτήτρια, τα οποία επίσης απαντήθηκαν.

Την 1.7.2016, η Επιτροπή σε συνεδρία της, ομόφωνα αποφάσισε να αποδεχθεί το αίτημα μιας εκ των καταγγελλουσών εταιρειών, της εταιρείας CAA Car Services Ltd, Airpark Larnaka, για απόσυρση της καταγγελίας εκ μέρους της. Το ίδιο, ωστόσο, δεν έγινε αργότερα, αναφορικά με επιστολή του δικηγόρου άλλης καταγγέλλουσας εταιρείας, της A. Princess Airport Parking Ltd, ημερομηνίας 9.2.2017, με την οποία ενημερωνόταν η Επιτροπή για την επιθυμία της εν λόγω εταιρείας να μην προωθήσει και/ή να αποσύρει την καταγγελία εναντίον της αιτήτριας. Το σχετικό αίτημα απορρίφθηκε από την καθ' ης η αίτηση σε συνεδρία της ημερομηνίας 21.9.2017.

Προηγουμένως, η Υπηρεσία είχε ολοκληρώσει την προκαταρκτική της έρευνα και υπέβαλε σημείωμα ημερομηνίας 19.6.2017 στην Επιτροπή, η οποία, στη συνεδρία της ημερομηνίας 18.7.2017, αφού έλαβε υπόψη και το εν λόγω σημείωμα της Υπηρεσίας, ομόφωνα αποφάσισε ότι εκ πρώτης όψεως στοιχειοθετείται πιθανολογούμενη παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου εκ μέρους της αιτήτριας, καθότι η τελευταία κατέχει δεσπόζουσα θέση στη σχετική αγορά της παροχής υπηρεσιών διαχείρισης και εκμετάλλευσης του Διεθνούς Αερολιμένα Λάρνακας και, κατ' επέκταση, στην αγορά της παροχής χώρου στάθμευσης εντός του

Αερολιμένα για παροχή υπηρεσιών από άλλες επιχειρήσεις, την οποία εκμεταλλεύτηκε καταχρηστικά με τη συμπεριφορά της και τις πρακτικές της, με τον καθορισμό αθέμιτων τιμών αγοράς, που επιβάλλει προς τις καταγγέλλουσες εταιρείες, για την παροχή χώρου στάθμευσης εντός του Αερολιμένα, για την παροχή, από τις καταγγέλλουσες, υπηρεσιών στάθμευσης valet, εμποδίζοντας αυτές να ανταγωνιστούν επαρκώς στην αγορά παροχής υπηρεσιών στάθμευσης προς το επιβατικό κοινό. Η Επιτροπή ομόφωνα αποφάσισε, στη βάση του άρθρου 17(2) του Νόμου, να καταρτίσει γραπτή έκθεση προς ενημέρωση της αιτήτριας περί της αιτίας που διατυπωνόταν εις βάρος της. Ακολούθως, στις 8.8.2017, η Επιτροπή ομόφωνα αποφάσισε και κατήρτισε το κείμενο της Έκθεσης Αιτιάσεως, αποφασίζοντας παράλληλα και την άμεση κοινοποίησή του προς όλα των εμπλεκόμενα μέρη.

Αργότερα, ωστόσο, σε συνεδρία της ημερομηνίας 19.6.2018, η Επιτροπή, εξέτασε την υπόθεση υπό τη νέα της σύνθεση, σύμφωνα με το διορισμό της από το Υπουργικό Συμβούλιο, ως οι Αποφάσεις του τελευταίου, ημερομηνίας 24.4.2018 και 21.5.2018. Τα δυο νέα μέλη της Επιτροπής δήλωσαν ότι ήσαν πλήρως ενημερωμένα σχετικά με όλες τις αποφάσεις που είχαν ήδη ληφθεί στο πλαίσιο εξέτασης της υπόθεσης και ότι έλαβαν πλήρη γνώση όλων των σχετικών με αυτές στοιχείων. Περαιτέρω, τα δύο νέα μέλη, δήλωσαν πως συμφωνούσαν και υιοθετούσαν τις εν ισχύ αποφάσεις της Επιτροπής,

συμπεριλαμβανομένων και των ομόφωνων αποφάσεων της Επιτροπής ημερ. 18.7.2017 και 8.8.2017, με τις οποίες η Επιτροπή είχε αποφασίσει να καταρτιστεί Έκθεση Αιτιάσεων σε σχέση με την εκ πρώτης όψεως απόφασή της για πιθανολογούμενη παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου εκ μέρους της αιτήτριας. Ας σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι ζητήματα αλλαγής στη σύνθεση της Επιτροπής καθόλη τη διάρκεια εξέτασης της επίδικης υπόθεσης, δεν εξετάζονται (και γι' αυτό άλλωστε δεν γίνεται οποιαδήποτε περαιτέρω αναφορά στην παρούσα απόφαση), εφόσον ούτε τέθηκαν στο πλαίσιο συζήτησης οποιουδήποτε λόγου ακύρωσης, ούτε και επηρεάζουν καθ' οιονδήποτε τρόπο τα επίδικα θέματα και/ή τη νομική πτυχή της υπόθεσης.

Η Επιτροπή ομόφωνα αποφάσισε όπως καλέσει τα εμπλεκόμενα μέρη να διατυπώσουν προφορικώς τις θέσεις τους επί της Έκθεσης Αιτιάσεων στις 18.7.2018 και όπως υποβάλουν γραπτώς τις παρατηρήσεις τους επί των διαπιστωθεισών εκ πρώτης όψεως πιθανολογούμενων παραβάσεων μέχρι τις 16.7.2018. Τελικά, στις 4.9.2018, η αιτήτρια υπέβαλε τις γραπτές τις παρατηρήσεις, ενώ οι καταγγέλλουσες εταιρείες δεν υπέβαλαν οποιεσδήποτε γραπτές παρατηρήσεις επί της Έκθεσης Αιτιάσεως.

Στη συνεδρία της Επιτροπής, ημερομηνίας 10.9.2018, πραγματοποιήθηκε η ενώπιον της προφορική διαδικασία, όπου

παρουσιάστηκαν μόνο εκπρόσωποι της αιτήτριας, της οποίας οι προβληθείσες προδικαστικές ενστάσεις απορρίφθηκαν με ομόφωνη απόφαση της Επιτροπής ημερομηνίας 11.10.2018.

Εν συνεχεία, σε συνεδρία της ημερομηνίας 24.7.2019, η Επιτροπή ομόφωνα αποφάσισε ότι στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου εκ μέρους της αιτήτριας και αποφάσισε όπως αυτή ειδοποιηθεί για την πρόθεση της Επιτροπής να της επιβάλει διοικητικό πρόστιμο, ενημερώνοντας την για τους λόγους για τους οποίους προτίθεται να ενεργήσει τοιουτοτρόπως και παρέχοντάς της το δικαίωμα υποβολής γραπτών παραστάσεων επί του ύψους του προστίμου, εντός τριάντα ημερών (30) ημερών από την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασής της.

Η αιτήτρια έλαβε γνώση της πιο πάνω απόφασης δι' επιστολής της Επιτροπής, ημερομηνίας 30.10.2019, και στις 29.11.2019, απέστειλε τις γραπτές της παραστάσεις. Στις 15.1.2020, η Υπηρεσία της Επιτροπής, απέστειλε επιστολή προς την αιτήτρια, ζητώντας από αυτήν τις ετήσιες εξελεγμένες οικονομικές καταστάσεις της για το οικονομικό έτος 2019, την ίδια δε μέρα (15.1.2020), εστάλη ηλεκτρονική επιστολή από τον δικηγόρο της αιτήτριας, με την οποία απεστάλησαν οι εξελεγμένες οικονομικές καταστάσεις για το έτος 2018, για το λόγο ότι οι οικονομικές

καταστάσεις για το έτος 2019 δεν ήταν διαθέσιμες, καθότι δεν είχε ολοκληρωθεί ο σχετικός έλεγχος.

Τελικά, στη συνεδρία της ημερομηνίας 21.1.2020, η Επιτροπή ομόφωνα έλαβε την επίδικη απόφαση, επιβάλλοντας διοικητικό πρόστιμο στην αιτήτρια ύψους €475.761,47 αναφορικά με την διαπιστωθείσα παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου. Ως έχει προαναφερθεί, η αιτήτρια έλαβε γνώση της επίδικης απόφασης στις 26.5.2020 και καταχώρησε την υπό κρίση προσφυγή στις 27.7.2020.

Σημειώνεται ότι αίτηση της αιτήτριας, ημερομηνίας 27.7.2020, για έκδοση διατάγματος αναστολής της επίδικης απόφασης, αποσύρθηκε και ακολούθως απορρίφθηκε από το παρόν Δικαστήριο κατά τη δικάσιμο ημερομηνίας 10.9.2020.

Ας σημειωθεί επίσης, στο σημείο αυτό, ότι η πορεία ή/και ο χρόνος διεκπεραίωσης της παρούσας υπόθεσης επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από το γεγονός ότι είχε προηγηθεί αίτηση συνεκδίκασης της υπό κρίση προσφυγής με την προσφυγή αρ. 955/2018, ημερομηνίας 7.12.2020, η οποία οδηγήθηκε σε ακρόαση και εν τέλει εκδόθηκε απόφαση ημερομηνίας 23.6.2021, στο πλαίσιο της προσφυγής αρ. 955/2018 από τη Δικαστή που επιλαμβάνετο της συγκεκριμένης προσφυγής, με την οποία δεν έγινε αποδεκτό το αίτημα για συνένωση των δυο προσφυγών. Μετά δε την έκδοση της εν λόγω απορριπτικής

απόφασης, δόθηκαν πλέον οδηγίες από το Δικαστήριο τούτο για καταχώρηση γραπτών αγορεύσεων των συνηγόρων των διαδίκων στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής. Ωστόσο, προφανώς και λόγω του αριθμού και της φύσης των επίδικων θεμάτων, παρατηρήθηκε καθυστέρηση στην καταχώρηση των γραπτών αγορεύσεων και των δυο πλευρών. Τα πιο πάνω αναπόφευκτα επέφεραν καθυστέρηση στην εκδίκαση της προσφυγής.

Η ευπαιδευτη συνήγορος για την αιτήτρια προωθεί δια της ογκώδους (συνολικά 80 σελίδων) αρχικής γραπτής της αγόρευσης σειρά λόγων ακύρωσης, οι οποίοι εξετάζονται κατωτέρω με τη σειρά και τον τρόπο που έχουν εκτεθεί στην εν λόγω αγόρευση. Ειδικότερα, με εκτενή αναφορά και σε σχετική νομολογία, εγείρονται ισχυρισμοί περί-

(α) παραβίασης του δικαιώματος της της δίκαιης δίκης και του Άρθρου 30 του Συντάγματος, καθώς και των άρθρων 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), λόγω απουσίας ύπαρξης πλήρους δικαστικού ελέγχου των ευρημάτων της Επιτροπής·

(β) σε άμεση συνάρτηση με τα πιο πάνω, αντισυνταγματικότητας του Νόμου, ο οποίος προσκρούει στο Άρθρο 30.2 του Συντάγματος και/ή αποτελεί έκδηλη παραβίαση του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 47 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.)·

(γ) έκδηλης κατάχρησης διαδικασίας και εξουσίας της καθ' ης η αίτηση και/ή πράξης που εκδόθηκε καθ' υπέρβαση εξουσίας, καθότι η αιτήτρια τιμωρήθηκε ήδη με προηγούμενη απόφαση των καθ' ων η αίτηση για το ίδιο θέμα·

(δ) συναφώς, περί προσβαλλόμενης πράξης που είναι αποτέλεσμα κατάχρησης εξουσίας καθότι οι καθ' ων η αίτηση δεν αποδέχτηκαν την απόσυρση των καταγγελιών από τις καταγγέλλουσες εταιρείες, αλλά εξέτασαν την υπόθεση στα πλαίσια ανύπαρκτων καταγγελιών, κατά παράβαση της αρχής της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης·

(ε) έλλειψης δέουσας έρευνας και συνακόλουθης πραγματικής και νομικής πλάνης της Επιτροπής·

(στ) έλλειψης επαρκούς και/ή νόμιμης και/ή ειδικής αιτιολογίας της επίδικης απόφασης· και

(ζ) παραβίασης της αρχής της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης, ως οι αρχές αυτές κατοχυρώνονται στον περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμο (Ν.158(Ι)/1999).

Από την πλευρά της, η ευπαίδευτη συνήγορος για τους καθ' ων η αίτηση, επικαλούμενη νομολογία των Ευρωπαϊκών Δικαστηρίων, αλλά και ημεδαπή, αντιτείνει δια της δικής της εκτενέστατης γραπτής αγόρευσης, ότι η προσβαλλόμενη πράξη λήφθηκε ορθά και νόμιμα,

κατόπιν δέουσας έρευνας και σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του Ενωσιακού δικαίου, του Συντάγματος, της οικείας νομοθεσίας και τις γενικές αρχές του Διοικητικού Δικαίου, οι οποίες ουδόλως έχουν παραβιαστεί, είναι δε αυτή επαρκώς και/ή δεόντως αιτιολογημένη και ουδεμία πλάνη εμφιλοχώρησε κατά τη λήψη της. Καταλήγει η κα Παπαδοπούλου, υποβάλλοντας την εισήγηση ότι δεν στοιχειοθετείται λόγος ακύρωσης, δε χωρεί επέμβαση του Δικαστηρίου και, συνακόλουθα, η προσφυγή θα πρέπει να απορριφθεί.

Έχω εξετάσει με ιδιαίτερη προσοχή την προσβαλλόμενη απόφαση υπό το πρίσμα όλων των στοιχείων και ισχυρισμών που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου με ενάργεια, τα οποία αποτέλεσαν το υπόβαθρο για προώθηση των εκατέρωθεν θέσεων, είτε υπέρ είτε κατά της νομιμότητας της επίδικης απόφασης, έργο που στην παρούσα περίπτωση υπήρξε ομολογουμένως ιδιαίτερα επίπονο, λόγω της φύσης των θεμάτων και των μακροσκελών γραπτών αγορεύσεων των συνηγόρων των διαδίκων. Προσπάθησα δε να περιορίσω στο μέτρο του δυνατού την έκταση της παρούσας, έχοντας όμως ταυτόχρονα κατά νου την ανάγκη για επαρκή εξέταση όλων των ζητημάτων που εγείρονται.

Οι δυο πρώτοι λόγοι ακύρωσης που προωθούνται, συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους και εξετάζονται από κοινού. Κατά την αιτήτρια, ο τρόπος

λειτουργίας και η δομή της καθ' ης η αίτηση παραβιάζει το δικαίωμα της δίκαιης δίκης και συνακόλουθα το Άρθρο 30 του Συντάγματος, τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ και το άρθρο 47 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ε.Ε., καθότι απουσιάζει από την εν λόγω λειτουργία και/ή δομή, η δυνατότητα άσκησης πλήρους δικαστικού ελέγχου στα πρωτογενή ευρήματα του διοικητικού οργάνου, εν προκειμένω της Επιτροπής, η οποία, εξαιτίας της δικαστικής και εξεταστικής της ιδιότητας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ανεξάρτητο και αμερόληπτο διοικητικό όργανο. Υπάρχει δε έλλειψη πρωτογενούς ελέγχου από το Δικαστήριο και, συνακόλουθα, ουσιώδες κενό, εφόσον το Δικαστήριο *«εκλαμβάνει τα πρωτογενή ευρήματα των καθ' ων η αίτηση ως αμετάκλητα»*, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ασκηθεί πλήρης δικαστικός έλεγχος, δυνάμενος να θεραπεύσει τις αδυναμίες του πρωτόδικου διοικητικού οργάνου, ήτοι της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, υποβάλλει η κα Χρίστου, οι επηρεαζόμενοι από τις αποφάσεις της Επιτροπής, στερούνται της ευχέρειας να εξεταστεί και να κριθεί η υπόθεσή τους στην ολότητά της, από νομική και πραγματική σκοπιά, από Δικαστήριο ή από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δευτεροβάθμιο σώμα, όπως απαιτείται από την Ενωσιακή νομοθεσία και νομολογία. Επιπρόσθετα δε και στη βάση της ίδιας λογικής, σύμφωνα με τους εγείρομενους στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακύρωσης ισχυρισμούς, ο Νόμος είναι αντισυνταγματικός καθότι προσκρούει στο Άρθρο 30.2

του Συντάγματος και στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, εφόσον στερεί από τον επηρεαζόμενο διοικούμενο, την δυνατότητα άσκησης προσφυγής σε δευτεροβάθμιο Δικαστήριο ή σε Δικαστήριο με δικαιοδοσία και/ή εξουσία πλήρους ελέγχου της απόφασης του διοικητικού οργάνου και τη δυνατότητα ανατροπής και/ή διαφοροποίησης της απόφασης του διοικητικού οργάνου.

Οι συγκεκριμένοι λόγοι ακύρωσης δεν ευσταθούν. Αποτελεί εδραιωμένη ημεδαπή, αλλά και Ευρωπαϊκή νομολογία, ότι η λειτουργία μιας διοικητικής Αρχής και η ακολουθητέα διαδικασία σε υποθέσεις ως η υπό κρίση, πληροί τα εχέγγυα της ανεξαρτησίας και αμεροληψίας, εφόσον παρέχεται δυνατότητα πρόσβασης σε Δικαστήριο πλήρους δικαιοδοσίας για προσβολή της διοικητικής απόφασης, ο δε έλεγχος του αναθεωρητικού ή/και Διοικητικού Δικαστηρίου θεωρείται πλήρης. Πράγματι, η επάρκεια του υπό του Ανωτάτου-και πλέον Διοικητικού-Δικαστηρίου διενεργούμενου ελέγχου αναφορικά με προσβαλλόμενες διοικητικές αποφάσεις, ως η επίδικη, έχει απασχολήσει το Ανώτατο Δικαστήριο σε επίπεδο Ολομέλειας (και πιο πρόσφατα το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο) σε σειρά υποθέσεων, όπου ακριβώς εξετάστηκαν ισχυρισμοί και λόγοι ακύρωσης παρόμοιοι και/ή ανάλογοι με αυτούς που εδώ προβάλλονται από την αιτήτρια, οι οποίοι και απορρίφθηκαν, διότι θεωρήθηκε ότι ο εν λόγω δικαστικός έλεγχος, πληροί τα εχέγγυα του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, καθώς και του Άρθρου 30

του Συντάγματος (βλ. ***Sigma Radio T.V. v Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (2004) 3 Α.Α.Δ., 134*** και ***ANTENNA Λίμιτεδ v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου, Υποθ. Αρ. 1625/2006, ημερ. 20.10.2009***). Αργότερα, στην ***Jurwind Ltd v. Διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας Α.Ε. 91/12, ημερ. 18.1.2018***, η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου, με αναφορά και στην ***Sigma Radio, ανωτέρω***, επεσήμανε τα εξής σχετικά με το υπό συζήτηση ζήτημα:

«Τόσο το Ανώτατο Δικαστήριο στη ***Sigma***, όσο και το ΕΔΑΔ, επαναβεβαίωσαν ότι ένα διοικητικό όργανο ή αρχή δεν είναι Δικαστήριο *stricto sensu* και επομένως δεν υπάρχει παραβίαση του Άρθρου 30.2 του Συντάγματος και του άρθρου 6.1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης υπό την προϋπόθεση πάντοτε ότι ο Νόμος και οι Κανονισμοί που διέπουν τη λειτουργία του διοικητικού οργάνου παρέχουν όλα τα εχέγγυα αμεροληψίας και ανεξαρτησίας. Στο ευρύτερο πλαίσιο λειτουργίας διοικητικών οργάνων, όπως η Αρχή Ραδιοτηλεόρασης και η Κεντρική Τράπεζα, πρέπει να ενσωματωθεί και η θέση του ΕΔΑΔ ότι τέτοια όργανα λειτουργούν με στόχο την ταχεία και αποτελεσματική εφαρμογή των νόμων που διέπουν διάφορες ουσιώδεις υπηρεσίες ούτως ώστε να παρέχεται έδαφος για ουσιαστικό έλεγχο από τα πρακτικά ή εθνικά εποπτικά όργανα των φορέων εκείνων που ασκούν λειτουργία στο συγκεκριμένο τομέα, όπως η Ραδιοτηλεόραση ή η Κεντρική Τράπεζα που ελέγχει τις εμπορικές τράπεζες («*grounds of expediency*»), (παρ. 160 της απόφασης του ΕΔΑΔ).».

Στην ίδια απόφαση, το Δικαστήριο τόνισε επίσης ότι, όπως έχει αναγνωρισθεί και σε Ευρωπαϊκό επίπεδο, αλλά και από το ίδιο το

ΕΔΔΑ, τελική σημασία δεν έχει η συμβατότητα ή μη του πρωτοβάθμιου διοικητικού οργάνου με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, αλλά η συμβατότητα ή μη με το εν λόγω άρθρο 6 «*υπό το φως της όλης διαδικασίας, περιλαμβανομένης και της εξέτασης ή ελέγχου που γίνεται από ανώτερο διοικητικό όργανο, και, στην πορεία, από Δικαστήριο σε διάφορους βαθμούς δικαιοδοσίας. Είναι πλέον καθολικά αποδεκτό ότι τα όποια μεμπτά στοιχεία ενός πρωτοβάθμιου διοικητικού οργάνου θεραπεύονται από το μεταγενέστερο Δικαστικό, κυρίως, έλεγχο, όταν η λειτουργία του διοικητικού οργάνου κρίνεται, όπως προηγουμένως αναφέρθηκε, επαρκής στο πλαίσιο πάντοτε της διοικητικής δικαιοδοσίας*».

Ας σημειωθεί, περαιτέρω, ότι η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην ***Sigma Radio, ανωτέρω***, όσον αφορά στην ασκούμενη από το Δικαστήριο δικαιοδοσία και το κατά πόσον αυτή πληροί τα εχέγγυα του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, αποτέλεσε ακολούθως αντικείμενο εξέτασης από το ΕΔΔΑ στην υπόθεση ***Sigma Radio Television Ltd v. Cyprus, Applications nos. 32181/04 and 35122/05***, όπου το Δικαστήριο, σε υπόθεση που αφορούσε στον έλεγχο απόφασης διοικητικού οργάνου αντίστοιχου με την Επιτροπή, διαπίστωσε την επάρκεια του δικαστικού ελέγχου, επισημαίνοντας τα εξής: «*Having regard to all the above, the Court finds that the scope of the review of the Supreme Court in the judicial review proceedings in the present case was sufficient to comply with Article 6 of the Convention.*». Συναφώς, ο έλεγχος νομιμότητας που

διενεργείται στη βάση των προνοιών του Άρθρου 146 Συντάγματος, δεν μπορεί να θεωρηθεί εκ των προτέρων ότι δεν πληροί τα εχέγγυα του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ (βλ. και ***Bryan v the United Kingdom (Application no. 19178/91)*** και την απόφαση του ΔΕΕ στην ***Telefonica SA v. The Commission, C-295/12 P, ημερ. 10.7.2014***). Επιπρόσθετα, χρήσιμη παραπομπή μπορεί να γίνει και στην απόφαση του ΕΔΔΑ στην ***Menarini Diagnostics κατά Ιταλίας, της 27ης Σεπτεμβρίου 2011 (προσφυγή υπ' αριθ. 43509/08)***. Στην εν λόγω υπόθεση, όπου το Δικαστήριο εξέταζε διοικητική διαδικασία που αφορούσε στην επιβολή κυρώσεων από εθνική αρχή ανταγωνισμού, τονίστηκε ότι μια διοικητική διαδικασία διαφέρει από πολλές απόψεις από την ποινική διαδικασία, με την αυστηρή έννοια του όρου, και επισημάνθηκε περαιτέρω ότι, παρόλο που αυτές οι διαφορές δεν απαλλάσσουν τα συμβαλλόμενα κράτη από την υποχρέωση σεβασμού όλων των εγγυήσεων του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, εντούτοις μπορούν να επηρεάσουν τον τρόπο εφαρμογής των εν λόγω υποχρεώσεων. Στην ίδια δε απόφαση, το ΕΔΔΑ, αξιολογώντας τον ακυρωτικό έλεγχο που άσκησε το Ιταλικό ακυρωτικό Δικαστήριο στην προσβαλλόμενη απόφαση της Ιταλικής Επιτροπής Ανταγωνισμού, η οποία είχε επιβάλει σχετικό διοικητικό πρόστιμο, έκανε δεκτή τη θέση ότι, όταν η Διοίκηση διαθέτει διακριτική ευχέρεια, ο Δικαστής δεν μπορεί να υποκαταστήσει την κρίση της, είναι όμως επαρκές, για σκοπούς πλήρους ελέγχου, ότι

μπορεί να εξετάσει αν η Διοίκηση άσκησε προσηκόντως τις εξουσίες της.

Υπό το φως των πιο πάνω νομολογιακών κατευθυντήριων, θεωρώ ότι και ο υπό του ημεδαπού Δικαστηρίου διενεργούμενος έλεγχος επιτρέπει στον Δικαστή να εξετάσει την επάρκεια και πληρότητα των κυρώσεων που επιβάλλει η Επιτροπή, μέσα από το πρίσμα των αρχών της δέουσας έρευνας, πλάνης (πραγματικής ή νομικής) και επάρκειας της αιτιολογίας. Το Διοικητικό, πλέον, Δικαστήριο έχει την εξουσία, στα πλαίσια του εξεταστικού συστήματος που χαρακτηρίζει τον ακυρωτικό έλεγχο, να προβαίνει σε έλεγχο συμβατό με αυτόν που το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ επιβάλλει και/ή προβλέπει.

Σημειώνω, επίσης, ότι παρόμοιοι ισχυρισμοί, περί παράβασης του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και του δικαιώματος δίκαιης δίκης έχουν τεθεί και ενώπιον των Δικαστηρίων της Ένωσης και έχουν απορριφθεί. Αναφέρω ενδεικτικά την απόφαση του Πρωτοδικείου στην **Υπόθεση T-348/94, Espanola SA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σελ. II-1875**, η οποία επικυρώθηκε ακολούθως από το ΔΕΕ, με την απόφαση του **C-282/98 (βλ. Συλλογή 2000, σελ. I-9817)**. Στην εν λόγω υπόθεση, η προσφεύγουσα, κατ' επίκληση του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, υποστήριξε ότι η σώρευση των λειτουργιών της ανακρίσεως και της αποφάσεως στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή προσβάλλει το θεμελιώδες δικαίωμα του

κρίνεσθαι από αμερόληπτο και ανεξάρτητο Δικαστήριο. Μεταξύ άλλων, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, παρόλο που η μεροληψία της Επιτροπής θα μπορούσε να επανορθωθεί εάν υπήρχε η δυνατότητα άσκησης προσφυγής ενώπιον δικαιοδοτικού οργάνου, το οποίο διαθέτει εξουσία πλήρους δικαιοδοσίας, εντούτοις ο έλεγχος που ασκεί το Πρωτοδικείο *«ουδόλως είναι έλεγχος πλήρους δικαιοδοσίας καθιστών δυνατή την έρευνα όλων των πραγματικών και νομικών εκτιμήσεων»*. Το Γενικό Δικαστήριο, απορρίπτοντας τους εν λόγω ισχυρισμούς, τόνισε ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως *«δικαστήριο»* εν τη εννοία του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, όμως ο έλεγχος νομιμότητας που ασκεί το Πρωτοδικείο επί των αποφάσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με τις οποίες διαπιστώνεται παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού και επιβάλλονται πρόστιμα, *«πρέπει να θεωρηθεί ως αποτελεσματικός δικαστικός έλεγχος της προσβαλλόμενης πράξης»*.

Τέλος, σκοπίμως επιλέγω να αναφερθώ εν κατακλείδι, και με παράθεση εκτενούς αποσπάσματος, στην άμεσα σχετική με το υπό συζήτηση ζήτημα και δεσμευτική για το παρόν Δικαστήριο, πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου στην **ΠΦΑΪΖΕΡ ΕΛΛΑΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ-ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΩΝ (PFIZER HELLAS-CYPRUS BRANCH) κ.α. ν. Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού, Ε.Δ.Δ. 89/2016, ημερ. 26.7.2023**, στην οποία

έγινε αναφορά και στην προηγηθείσα σχετική επί του θέματος νομολογία. Λέχθηκαν σχετικώς τα εξής:

«Ο δεύτερος λόγος έφεσης αφορά στον ισχυρισμό ότι εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι δεν παραβιάστηκαν τα συνταγματικά και ανθρώπινα δικαιώματα των Εφεσειόντων ιδίως αυτό του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και για πρόσβαση σε αποτελεσματική θεραπεία δυνάμει των Άρθρων 6 και 13 της ΕΣΔΑ και του Άρθρου 30 του Συντάγματος.

Η όλη επιχειρηματολογία των Εφεσειόντων δεν αντανακλά απολύτως την εδραιωμένη κυπριακή αλλά και ευρωπαϊκή νομολογία ότι η λειτουργία μιας διοικητικής Αρχής και η ακολουθητέα διαδικασία πληροί τα εχέγγυα της ανεξαρτησίας και αμεροληψίας, εφόσον παρέχεται δυνατότητα πρόσβασης σε δικαστήριο πλήρους δικαιοδοσίας για προσβολή της διοικητικής απόφασης. Βέβαια, η θέση του κ. Δημητριάδη είναι πως ο έλεγχος ενός διοικητικού Δικαστηρίου δεν είναι πλήρης, αφού περιορίζεται στον έλεγχο νομιμότητας και δεν περιλαμβάνει έλεγχο ορθότητας, εκτός των φορολογικών υποθέσεων και συνεπώς η νομολογία αυτή δεν εφαρμόζεται. Δεν θα συμφωνήσουμε.

*Στην πολύ πρόσφατη απόφαση **Αννίτα Φιλιππίδου ν. Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, Α.Ε. 7/16, 10.5.2023**, όπου είχε τεθεί παρόμοιος ισχυρισμός, λέχθηκαν τα ακόλουθα:*

«Είναι ορθό πως το Άρθρο 6 της ΕΣΔΑ καλύπτει και διοικητικές διαδικασίες που επιβάλλουν ποινικού τύπου κυρώσεις. Ορθό είναι επίσης πως η διαδικασία διερεύνησης, εκδίκασης και επιβολής διοικητικής κύρωσης έχει συντελεστεί από ένα Διοικητικό Όργανο

οπότε όντως υπάρχει συνδυασμός αρμοδιοτήτων και ιδιοτήτων. Ωστόσο, έχει κριθεί πως δεν συντελείται τέτοια παράβαση, στις περιστάσεις που το Διοικητικό Όργανο, έστω και εάν δεν συμμορφώνεται αυστηρά στις προϋποθέσεις του Άρθρου 6, μπορεί εν τέλει να ελεγχθεί από Δικαστήριο με πλήρη δικαιοδοτικό έλεγχο. Στην υπόθεση **Grande Stevens v. Italy Application nos 18640/10, 18647/10, 18663/10 et al. Judgment 4.3.2014 [Section II]**, σημειώνονται και τα εξής:

"Therefore, in administrative proceedings, the obligation to comply with Article 6 of the Convention does not preclude a 'penalty' being imposed by an administrative authority in the first instance. For this to be possible, however, decisions taken by administrative authorities which do not themselves satisfy the requirements of Article 6 para 1 of the Conventions must be subject to subsequent control by a judicial body that has full jurisdiction. The characteristics of a judicial body with full jurisdiction include the power to quash in all respects, on questions of fact and law, the decision of the body below. It must have jurisdiction to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it."

Στο *Sigma Radio T.V. Ltd v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (2004)3 A.A.Δ. 134* αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

«Το Άρθρο 6(1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης αναφέρεται σε διαδικασία ενώπιον δικαστηρίου. Εκείνο που χρειάζεται σε περιπτώσεις όπου εκδίδονται από διοικητικά όργανα αποφάσεις καθοριστικές αστικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, είναι η δυνατότητα πρόσβασης σε δικαστήριο για προσβολή της διοικητικής απόφασης.

Εφόσον προσφέρεται τέτοια δυνατότητα, αποκτά πλέον σημασία η έκταση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου.

Ως προς τους ισχυρισμούς περί παράβασης της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης, το Δικαστήριο έχει την άποψη ότι σε περίπτωση όπου εξετάζεται παράβαση των ρυθμιστικών προνοιών του Νόμου, στον ιδιαίτερα ευαίσθητο και σημαντικό τομέα της ραδιοτηλεόρασης, η κρίση ως προς τα πράγματα, που από τη φύση τους ενδέχεται να χαρακτηρίζονται από λεπτές αποχρώσεις και πολλές διαβαθμίσεις, δικαιολογείται να αφήνεται, ως θέμα πολιτικής του Κράτους, σε ειδική ανεξάρτητη δημόσια Αρχή. Το Δικαστήριο έχει τη γνώμη ότι η προσφερόμενη στο δικό μας σύστημα αναθεωρητική δικαιοδοσία είναι αρκετή. Δεν διακρίνεται λοιπόν παράβαση των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης, οι οποίοι εμπεριέχονται στο Άρθρο 6(1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης και στο Άρθρο 30.2 του Συντάγματος».

Η Εφεσείουσα ισχυρίζεται ότι εν προκειμένω το Δικαστήριο, περιοριζόμενο σε έλεγχο νομιμότητας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως Δικαστήριο πλήρους δικαιοδοσίας και συνεπώς στοιχειοθετείται η θέση για παραβίαση του Άρθρου 6 της ΕΣΔΑ.

Δεν θα συμφωνήσουμε. Η Εφεσείουσα προσέβαλε όλες τις πτυχές της διοικητικής κρίσης, επικαλούμενη νομικούς λόγους και πλάνη περί τα πράγματα. Το πλάτος και εύρος των θέσεων της ακριβώς ήταν χαρακτηριστικό της εμβέλειας της δυνατότητας προσβολής της πράξης. Και το πρωτόδικο Δικαστήριο κάλυψε όλες τις εκφάνσεις και πτυχές των παραπόνων της, ώστε σίγουρα να μη μπορούμε να ομιλούμε για Δικαστήριο που δεν είχε πλήρη δικανικό έλεγχο. (Βλ. **Sigma Radio Television Ltd v. Cyprus Application nos 32181/04 and 35122/05, Judgment 21/10/2011**). Ο λόγος έφεσης απορρίπτεται».

Τα παραπάνω λεχθέντα ισχύουν απολύτως εν προκειμένω. Αυτό, εξ άλλου, ήταν στην ουσία και το *ratio decidendi* του πρωτόδικου Δικαστηρίου με το οποίο συμφωνούμε.

Χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει και στην πρόσφατη απόφαση του **ΕΔΑΔ, SA-CAPITAL OY v. FINLAND, Application no. 5556/10, 14.2.2019**, όπου στην παράγραφο 72 αναφέρονται τα ακόλουθα:

*«72. The Court furthermore recalls that it has consistently held that the obligation to comply with Article 6 of the Convention does not preclude a "penalty" being imposed by an administrative authority in the first instance, provided that decisions taken by an authority which does not itself satisfy the requirements of Article 6 § 1 of the Convention must be subject to subsequent control by a judicial body which does meet the said requirements and has full jurisdiction of review (see, inter alia, **A. Menarini Diagnostics S.R.L., cited above, §§ 58-59, and Grande Stevens and Others, cited above, § 139**). Thus, in the light of the Court's established case-law, it is not a requirement under Article 6 of the Convention that proceedings such as those concerning sanctions for breaches of competition law be conducted according to the classic model of a criminal trial».*

Περαιτέρω, δεν θα συμφωνήσουμε με τον κ. Δημητριάδη πως η υπόθεση **Sigma Radio Television Ltd v. Cyprus Application nos 32181/04 and 35122/05, Judgment 21.10.2011, (Sigma Radio T.V. v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου (2004) 3 A.A.Δ. 134)**, διαφοροποιείται της παρούσης. Αντιθέτως, τα δεδομένα της **Sigma** είναι κατά πολύ παρόμοια με τις περιστάσεις της παρούσης υπόθεσης.».

Τα πιο πάνω τυγχάνουν ευθέως εφαρμογής και στην υπό εξέταση περίπτωση και καθιστούν αβάσιμους τους δυο πρώτους εγειρόμενους λόγους ακύρωσης που προωθούνται.

Επισημαίνεται συναφώς, ότι ο τρόπος λειτουργίας της Επιτροπής είναι αντίστοιχος με τον τρόπο λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, παρά τις όποιες διαφοροποιήσεις σε επιμέρους πτυχές, οι οποίες, ωστόσο, ουδόλως αλλοιώνουν το γεγονός ότι και στις δύο περιπτώσεις η έρευνα διεξάγεται από την υπηρεσία της κάθε Επιτροπής και στη συνέχεια η απόφαση λαμβάνεται από την Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού και το κολλέγιο των Επιτρόπων αντίστοιχα, ως συλλογικά όργανα: αυτό δε που έχει καίρια σημασία, είναι το νομοθετικό πλαίσιο που διέπει τα ζητήματα αυτά, το οποίο και στις δύο περιπτώσεις είναι πανομοιότυπο, παρέχοντας εν πολλοίς το ίδιο εύρος εξουσιών και αρμοδιοτήτων. Εν προκειμένω, σύμφωνα πάντα με τις διατάξεις του Νόμου, η Επιτροπή αποτελεί ανεξάρτητο διοικητικό όργανο, του οποίου οι πράξεις υπόκεινται στον αναθεωρητικό έλεγχο του Διοικητικού Δικαστηρίου και, κατ' έφεση, στον έλεγχο του Αναθεωρητικού Εφετείου ή του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου. Σύμφωνα δε με τα άρθρα 17(1) και 35(6) του Νόμου, η Επιτροπή αποφασίζει να κινήσει διαδικασία εξέτασης μιας παράβασης, εφόσον, μετά από την προκαταρκτική έρευνα της Υπηρεσίας, διαπιστώσει πιθανολογούμενη, εκ πρώτης όψεως παράβαση των άρθρων 3 και/ή 6

του Νόμου και/ή των άρθρων 101 και/ή 102 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ), κατά τον ίδιο τρόπο που καλείται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή να διερευνήσει και να αποφασίσει επί παραβάσεων των κανόνων του ανταγωνισμού στην Ε.Ε.. Περαιτέρω, οι αρμοδιότητες της Υπηρεσίας καθορίζονται στο άρθρο 20 του Νόμου, ενώ στο άρθρο 23 καθορίζονται οι αρμοδιότητες της Επιτροπής, η οποία συνιστά την εθνική Αρχή Ανταγωνισμού της Δημοκρατίας. Η διερεύνηση της καταγγελίας γίνεται από την Υπηρεσία στη βάση του άρθρου 35(4) του Νόμου, μετά από οδηγίες της Επιτροπής, και εν συνεχεία, η Επιτροπή αφού μελετήσει το σημείωμα της Υπηρεσίας και καταλήξει σε εκ πρώτης όψεως πιθανολογούμενη παράβαση, προχωρεί στον καταρτισμό Έκθεσης Αιτιάσεων, την οποία και κοινοποιεί στα εμπλεκόμενα μέρη. Η Επιτροπή καταλήγει στην τελική της απόφαση, εφόσον προηγηθεί η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 17 του Νόμου, παρέχοντας το δικαίωμα στα εμπλεκόμενα μέρη να υποβάλουν τις γραπτές παρατηρήσεις τους επί της Έκθεσης Αιτιάσεων, αλλά και να αγορεύσουν προς υποστήριξη των θέσεων τους, κατά την προφορική διαδικασία. Αυτή η διαδικασία ακολουθήθηκε και στην υπό εξέταση υπόθεση.

Ως εκ των πιο πάνω, δεν διαπιστώνεται παράβαση του δικαιώματος της αιτήτριας σε δίκαιη δίκη, αλλ' ούτε και στοιχειοθετείται οποιοσδήποτε ισχυρισμός περί αντισυνταγματικότητας του Νόμου: ο διενεργούμενος

δικαστικός έλεγχος πληροί τις προϋποθέσεις του Άρθρου 30.2 του Συντάγματος και του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, με αποτέλεσμα οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί της αιτήτριας να υπόκεινται σε απόρριψη ως αβάσιμοι, όπως αβάσιμος, ενόψει των πιο πάνω, κρίνεται και ο, άρρηκτα συναφής, ισχυρισμός περί αντισυνταγματικότητας του Νόμου.

Κατά συνέπεια, οι δυο πρώτοι λόγοι ακύρωσης που προωθούνται, απορρίπτονται.

Με τον τρίτο προβαλλόμενο λόγο ακύρωσης που προωθείται, προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι προϊόν έκδηλης κατάχρησης της διαδικασίας και της εξουσίας των καθ' ων η αίτηση και/ή ότι εκδόθηκε καθ' υπέρβαση εξουσίας. Στον πυρήνα της σχετικής επιχειρηματολογίας, βρίσκεται ο ισχυρισμός ότι η υπό κρίση υπόθεση συνιστά δεύτερη υπόθεση δίωξης της αιτήτριας από τους καθ' ων η αίτηση για παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου. Αυτό, κατά τη σχετική εισήγηση, συνιστά κατάχρηση εξουσίας, καθότι επιδιώκεται σκοπός κατάδηλα ξένος προς το σκοπό του νομοθέτη. Με αναφορά στην απόφαση της Επιτροπής, ημερομηνίας 16.5.2018, στην υπόθεση *Y. Karydas Car Engineering and Valeting Services Ltd* («η υπόθεση *Karydas*»), η ευπαίδευτη συνήγορος για την αιτήτρια ισχυρίζεται ότι οι καταγγέλλουσες στην παρούσα υπόθεση εταιρείες ήδη «βρίσκονταν στο επίκεντρο της κριθείσας παράνομης συμπεριφοράς, ως υποκείμενες σε

παράνομη εκμετάλλευση» κατά την εξέταση της προαναφερθείσας υπόθεσης *Karydas* και ότι η καθ' ης η αίτηση έχει ήδη επιληφθεί και αποφασίσει επί του θέματος στην ως άνω αναφερόμενη υπόθεση. Υπενθυμίζεται, στο σημείο αυτό, ότι πρόκειται για την υπόθεση που αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής αρ. 955/2018 και η οποία τελικά αποφασίστηκε όπως μη συνεκδικαστεί με την παρούσα.

Ειδικότερα, η πλευρά της αιτήτριας ισχυρίζεται επί της ουσίας ότι και στις δύο υποθέσεις (α) οι καταγγέλλουσες εταιρείες είχαν συνάψει συμβόλαια με τους ίδιους ή ταυτόσημους όρους και η αιτήτρια χειρίστηκε τις συμβατικές σχέσεις με τον ίδιο τρόπο για όλες τις εταιρείες, (β) οι πρακτικές εκμετάλλευσης της δεσπίζουσας θέσης είναι ακριβώς ταυτόσημες για όλες τις εταιρείες στις δυο υποθέσεις, (γ) η ισχυριζόμενη τιμολόγηση των χώρων στάθμευσης είναι ταυτόσημη για όλες τις εταιρείες στις δυο υποθέσεις και (δ) τα συμπεράσματα της Επιτροπής για την κριθείσα παραβίαση στην υπό αναφορά υπόθεση και αυτά που αναφέρονται στην Έκθεση Αιτιάσεων της παρούσας προσφυγής, είναι τα ίδια και με αναφορά σε όλες τις εταιρείες valet. Συναφώς, αποτελεί ισχυρισμό της αιτήτριας, ότι η Επιτροπή απλώς μετονόμασε την ίδια παράβαση, στηρίχθηκε σε ταυτόσημα συμπεράσματα και στις δύο υποθέσεις και επιλήφθηκε των ίδιων ακριβώς γεγονότων, ενώ η διαφορά ταυτότητας του καταγγέλλοντος «δεν συνιστά επαρκές στοιχείο διαφοροποίησης και επανάληψης της

δίωξης». Υποβάλλει η κα Χρίστου ότι το αντικείμενο της υπό κρίση υπόθεσης έχει ήδη εξεταστεί από τους καθ' ων η αίτηση και τιμωρήθηκε η αιτήτρια, η οποία, επομένως, δεν δύναται να διωχθεί εκ νέου για το ίδιο αντικείμενο. Ουσιαστικά, η αιτήτρια επικαλείται παραβίαση της αρχής *ne bis in idem* από την Επιτροπή, ήτοι της αρχής ότι ουδείς διώκεται και τιμωρείται δις για το ίδιο αδίκημα.

Εγείρεται συναφώς και ζήτημα έλλειψης αμεροληψίας, εφόσον τίθεται το ερώτημα πως είναι δυνατόν να θεωρηθεί η Επιτροπή ως ανεπηρέαστη, από τη στιγμή που με την προηγούμενη απόφασή της, έκρινε για τις πρακτικές σε σχέση όχι μόνο με τις εκεί καταγγέλλουσες, αλλά και σε σχέση με όλες τις ανταγωνίστριες εταιρείες.

Επί των πιο πάνω, παρατηρώ εν πρώτοις ότι παρόμοιοι ισχυρισμοί είχαν εγερθεί και κατά την ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία και απορρίφθηκαν από την καθ' ης η αίτηση. Αυτό προκύπτει αβίαστα από το ίδιο το κείμενο της επίδικης απόφασης (παράρτημα 39 στο δικόγραφο της ένστασης, σελ. 52 και επ.). Όπως ορθώς επισημαίνει η συνήγορος για την καθ' ης η αίτηση, η εφαρμογή της αρχής *ne bis in idem* στο πλαίσιο των διαδικασιών που διέπονται από το δίκαιο του ανταγωνισμού, απαιτεί τη συνδρομή δυο προϋποθέσεων, ήτοι, αφενός, να υπάρχει προηγούμενη απρόσβλητη απόφαση και, αφετέρου, η προηγούμενη απόφαση και οι μεταγενέστερες διώξεις ή αποφάσεις να

αφορούν στην ίδια, αντίθετη προς τον ανταγωνισμό, συμπεριφορά (βλ. απόφαση του **ΔΕΕ της 25^{ης} Φεβρουαρίου 2021, στην υπόθεση C-857/19, σκέψη 42 επ.** και απόφαση του **ΔΕΕ της 22^{ης} Μαρτίου 2022, στην υπόθεση C-151/20, Bundeswettbewerbsbehörde κατά Nordzucker AG κ.α.**).

Όπως προκύπτει από τα ενώπιον μου στοιχεία (αναφέρεται και στη συνεδρία της Επιτροπής, ημερομηνίας 12.1.2016, παράρτημα 10 στο δικόγραφο της ένστασης), η αιτήτρια, με επιστολή της ημερομηνίας 8.1.2016, είχε ζητήσει από την καθ' ης η αίτηση τον από κοινού χειρισμό των δυο καταγγελιών, ήτοι της καταγγελίας της εταιρείας Karydas και της καταγγελίας των εδώ καταγγελλουσών εταιρειών. Η Επιτροπή, με απόφασή της ημερομηνίας 12.1.2016, αποφάσισε ότι το αίτημα αυτό δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτό, επειδή (α) οι δύο υποθέσεις αφορούσαν ξεχωριστές καταγγελίες, (β) η καταγγελία της εταιρείας Karydas βρισκόταν ήδη στο στάδιο της ενώπιον της Επιτροπής διαδικασίας, κατά το οποίο είχε ήδη κοινοποιηθεί στην καταγγελλόμενη (αιτήτρια) η Έκθεση Αιτιάσεων και αναμένονταν οι γραπτές της παρατηρήσεις, ενώ η δεύτερη καταγγελία βρισκόταν στο στάδιο της διεξαγωγής προκαταρκτικής έρευνας από την Υπηρεσία και (γ) η Επιτροπή δεν μπορούσε να γνωρίζει το αποτέλεσμα της έρευνας που διενεργείτο από την Υπηρεσία και βρισκόταν σε εξέλιξη, σε σχέση με την δεύτερη καταγγελία.

Η νομιμότητα και εγκυρότητα της απόφασης της Επιτροπής στην καταγγελία της εταιρείας Karydas (Απόφαση Αρ. 13/18, ημερ. 16.5.2018), αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής αρ. 955/2018, που συνεχίζει να εκκρεμεί ενώπιον του Διοικητικού Δικαστηρίου. Στην εν λόγω υπόθεση, η Επιτροπή εξέτασε καταγγελία της εταιρείας Karydas που είχε υποβληθεί στις 18.12.2013 και αφορούσε το χρονικό πλαίσιο από τον Ιούλιο του 2006 μέχρι τις 4.11.2013, ημερομηνία κατά την οποία δεν ανανεώθηκε η συμφωνία άδειας χρήσης της εν λόγω εταιρείας με την αιτήτρια. Η δε σχετική Έκθεση Αιτιάσεων έφερε ημερομηνία 26.10.2015. Περαιτέρω, με την εν λόγω απόφασή της, η Επιτροπή έκρινε ότι στοιχειοθετείτο παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου, καθώς η αιτήτρια εκμεταλλεύτηκε καταχρηστικά τη δεσπόζουσα θέση της με τη συμπεριφορά και τις πρακτικές που επέβαλλε προς την εκεί καταγγέλλουσα εταιρεία, οι οποίες συνιστούσαν αθέμιτους όρους συναλλαγής.

Όμως, η καταγγελία που απέληξε στην έκδοση της εδώ επίδικης απόφασης, έγινε από τις καταγγέλλουσες εταιρείες A. Princess Airport Parking Ltd, C & A Stop and Fly Ltd και X. Xanthos Airport parking services εναντίον της αιτήτριας, στις 12.3.2015, ήτοι δεκαπέντε (15) περίπου μήνες μετά την υποβολή της καταγγελίας της εταιρείας Karydas, ενώ και τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης, είναι διαφορετικά από αυτά της υπόθεσης *Karydas* και στην ουσία

αφορούν γεγονότα που έλαβαν χώρα σε χρόνο μεταγενέστερο από το χρόνο που εξετάστηκε και εκδόθηκε από την Επιτροπή η απόφαση στην υπόθεση *Karydas*. Στην υπό κρίση περίπτωση, η Έκθεση Αιτιάσεων κοινοποιήθηκε στις 11.9.2017. Όπως δε προκύπτει από το διατακτικό της επίδικης απόφασης, η διαπιστωθείσα παράβαση αφορούσε στο ότι η αιτήτρια εκμεταλλεύτηκε καταχρηστικά την δεσπόζουσα θέση της με τη συμπεριφορά και/ή τις πρακτικές της, δια του καθορισμού αθέμιτων τιμών αγοράς (υπερβολική τιμολόγηση), που επέβαλλε προς τις καταγγέλλουσες εταιρείες, για την παροχή χώρου στάθμευσης εντός του Διεθνούς Αερολιμένα Λάρνακας για την παροχή από τις τελευταίες υπηρεσιών στάθμευσης valet, παρεμποδίζοντας αυτές να ανταγωνιστούν επαρκώς στην αγορά παροχής υπηρεσιών στάθμευσης προς το επιβατικό κοινό. Προκύπτει επίσης ότι τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούν τη συγκεκριμένη παράβαση, αφορούν σε μεταγενέστερο χρόνο από αυτόν που εξετάστηκε με την απόφαση *Karydas*: πιο συγκεκριμένα, ως υποδεικνύουν και οι καθ' ων η αίτηση, η καταγγελία που απέληξε στην εδώ προσβαλλόμενη απόφαση, αφορούσε σε αιτιάσεις για την μεταφορά των καταγγελλουσών εταιρειών σε νέο χώρο του Αερολιμένα, κατά τις αρχές του 2015, όπου ίσχυε ένα διαφορετικό είδος συμφωνίας με κάρτα που χρεώνεται με βάση την τιμολογιακή πολιτική για το χώρο στάθμευσης μικρής διάρκειας και προσφέρονταν εκπτώσεις αναλόγως

του ύψους του προπληρωμένου ποσού. Προκύπτει δηλαδή ότι εν προκειμένω, επιβλήθηκε πρόστιμο αναφορικά με τον καθορισμό αθέμιτων τιμολογιακών αγορών, δηλαδή υπερβολική τιμολόγηση εκ μέρους της αιτήτριας, με βάση νέο συμβόλαιο που είχε καταρτιστεί στις αρχές του 2015, ενώ στην υπόθεση *Karydas* είχε επιβληθεί πρόστιμο στην αιτήτρια αναφορικά με αθέμιτους εμπορικούς όρους και πρακτικές σε συμβόλαια που ίσχυαν μέχρι το 2013. Σημαντικό εξάλλου είναι και το γεγονός ότι για κάθε μια εκ των δυο καταγγελιών, πραγματοποιήθηκε ξεχωριστή έρευνα και οδήγησε στην έκδοση δύο διαφορετικών Εκθέσεων Αιτιάσεων από την Επιτροπή.

Συνεπώς, δεν μπορεί παρά να ληφθεί υπόψη, κάτι που ορθώς έγινε από την Επιτροπή, ότι οι δύο καταγγελίες υποβλήθηκαν από δύο ξεχωριστά νομικά πρόσωπα που δραστηριοποιούνται στην παροχή υπηρεσιών valet στο Αεροδρόμιο Λάρνακας και, παρόλο που η καταγγελλόμενη επιχείρηση είναι η ίδια (η αιτήτρια), τα πραγματικά περιστατικά και οι πρακτικές και/ή παραβάσεις που καταγγέθηκαν και ελέγχθηκαν, ως επίσης και ο χρόνος που αυτές έλαβαν χώρα, ήσαν διαφορετικά, όπως διαφορετικά ήσαν και τα συμβόλαια που ελέγχθηκαν. Αυτή δε η διαπίστωση περί ουσιώδους διαφοροποίησης των δυο υποθέσεων, δεν μπορεί να αναιρεθεί από μόνο το γεγονός ότι η Επιτροπή, στα πλαίσια διερεύνησης της υπόθεσης *Karydas* που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης αρ. 13/2018, έλαβε απόψεις από

τις καταγγέλλουσες στην παρούσα υπόθεση εταιρείες. Εξάλλου, στα πλαίσια διενέργειας της απαιτούμενης έρευνας και εντός των ορίων της ενάσκησης της διακριτικής επί τούτου ευχέρειάς της, είχε η Επιτροπή τη δυνατότητα να προβεί σε συλλογή πληροφοριών με την αποστολή ερωτηματολογίων και σε άλλες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνταν στη συγκεκριμένη αγορά και αυτό έπραξε με την αποστολή των ερωτηματολογίων στις καταγγέλλουσες εταιρείες. Είναι δε σαφές ότι για την κάθε υπόθεση και για την εξέταση κάθε καταγγελίας ακολουθήθηκαν δυο ανεξάρτητες και/ή αυτοτελείς διαδικασίες, στο πλαίσιο των οποίων διενεργήθηκαν ξεχωριστοί έλεγχοι, που απέληξαν στην έκδοση δυο σαφώς διακριτών, από κάθε άποψη, αποφάσεων. Ούτε βεβαίως και η όποια αναφορά (με την οποία καταγράφεται ουσιαστικά το ιστορικό πλαίσιο εντός του οποίου ενεργούσε η αιτήτρια), μέσα στην επίδικη απόφαση των καθ' ων η αίτηση σε ίδια ή/και παρόμοια πραγματικά γεγονότα ως αυτά της υπόθεσης *Karydas*, αίρει τις πιο πάνω διαπιστώσεις και ούτε καθιστά τις δύο διαδικασίες ταυτόσημες.

Εν τέλει, υπέρ της διαπίστωσης περί σαφούς διαφοροποίησης των δυο υποθέσεων, συνηγορεί αναμφίβολα και η ενδιάμεση απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου ημερομηνίας 23.6.2021, επί της προαναφερθείσας αίτησης συνεκδίκησης των δυο προσφυγών, στην οποία λέχθηκαν τα εξής από την Καλλιγέρου, Π.Δ.Δ. (ως ήταν τότε):

«Έχω μελετήσει τα πραγματικά δεδομένα, όπως περιγράφηκαν τόσο από τους αιτητές όσο και από τους καθ' ων η αίτηση, καθώς και τις ένορκες δηλώσεις που συνοδεύουν την αίτηση και την ένσταση στην παρούσα διαδικασία, αλλά και το ογκώδες περιεχόμενο των δύο δικαστικών φακέλων, στους οποίους έχουν καταχωρηθεί ήδη ενστάσεις, και έχοντας ως γνώμονα τις αρχές που διέπουν το ζήτημα της συνεκδίκασης υποθέσεων στο Διοικητικό Δικαστήριο, (βλ. **Μιλτιάδους κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1989) 3 ΑΑΔ, 1318, Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας (2003) 3 ΑΑΔ, 256**), διαπιστώνω πως στην προκειμένη δεν υπάρχει η δέουσα συνάφεια, που να καθιστά επιβεβλημένη την συνεκδίκαση των δύο υποθέσεων. Το επιχείρημα των αιτητών ότι με τις δύο προσφυγές προσβάλλονται αντίστοιχες αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού εναντίον των ιδίων αιτητών για παραβίαση του ίδιου άρθρου του Νόμου, δεν μπορεί να αποτελέσει αιτία για συνεκδίκαση των υποθέσεων, καθ' ότι διαπιστώνω να απέχουν χρονολογικά μεταξύ τους οι δύο αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού κατά 19 μήνες. Όπως επεξηγούν οι καθ' ων η αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 6(1)(α) του περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου στην πρώτη υπόθεση επιβλήθηκε πρόστιμο αναφορικά με αθέμιτους εμπορικούς όρους και πρακτικές, ενώ στην δεύτερη υπόθεση επιβλήθηκε πρόστιμο αναφορικά με τον καθορισμό αθέμιτων τιμολογιακών αγορών, δηλαδή υπερβολική εξοντωτική τιμολόγηση εκ μέρους των αιτητών. Περαιτέρω θα πρέπει να σχολιαστεί, ότι δεν είναι η πρώτη φορά όπου το Διοικητικό Δικαστήριο καλείται να εκδικάσει προσφυγές που αφορούν τους ίδιους καθ' ων η αίτηση και ίδιους αιτητές αλλά που αφορούν σε άλλες χρονολογικές περιόδους.

Στην προκειμένη περίπτωση αίτημα συνεκδίκασης των δύο υποθέσεων είχε τεθεί και ενώπιον της Επιτροπής Ανταγωνισμού, η οποία το απέρριψε και οι δύο υποθέσεις εκδικάστηκαν ενώπιόν της σε

διαφορετικές διαδικασίες. Το γεγονός ότι ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου βρίσκεται η πρώτη εκ των δύο υποθέσεων, τόσο κατ' αριθμό όσο και χρονολογικά, συνεπάγεται ότι θα κριθεί στην παρούσα υπόθεση η πρώτη απόφαση της ΕΠΑ, χωρίς όμως να στερούνται οι αιτητές στην υπόθεση που βρίσκεται χρονολογικά δεύτερη (την 664/2020) να επικαλεστούν τα όποια ζητήματα και ισχυρισμούς και λόγους ακυρώσεως επιθυμούν σε σχέση με την λήψη υπόψη εκ δευτέρου των ιδίων πραγματικών γεγονότων κατά κατάχρηση της εξουσίας των καθ' ων η αίτηση (όπως ήδη υποστηρίζουν πως έχουν πρόθεση να τοποθετηθούν κατ' αυτόν τον τρόπο στην δεύτερη υπόθεση). Ο ισχυρισμός ότι θα προκύψει εξοικονόμηση του δικαστικού χρόνου από τη συνεκδίκαση των δύο υποθέσεων δεν βρίσκει σύμφωνο το δικαστήριο, υπό τις περιστάσεις, όπου οι δύο φάκελοι των υποθέσεων είναι ογκωδέστατοι, όπου η Επιτροπή Ανταγωνισμού αντιμετώπισε τις δύο υποθέσεις σε διαφορετικές συνεδριάσεις, με χρονολογική απόσταση μεταξύ τους, με διαφορετική σύνθεση, με διαφορετικό σκεπτικό και διαφορετικές αγορεύσεις και ακροάσεις ενώπιόν της. Δεν θα επέλθει καμία εξοικονόμηση χρόνου από την συνεκδίκαση, καθ' ότι το δικαστήριο εκτός από τους λόγους ακυρώσεως, θα κληθεί να επιληφθεί και των ζητημάτων δημόσιας τάξεως που αφορούν το παραδεκτό μιας προσφυγής ή ακόμη και ζητημάτων που δεν τίθενται από τους αιτητές και αφορούν την αρμοδιότητα και λειτουργία του διοικητικού οργάνου. Ο έλεγχος αυτός στην προκειμένη περίπτωση δεν θα είναι κοινός αλλά διπλός, όπως διπλός θα είναι σε κάθε περίπτωση ο έλεγχος νομιμότητας των δύο αποφάσεων.».

Τέλος, ως προς το έτερο, εγειρόμενο εντός του πλαισίου του ιδίου λόγου ακύρωσης, ζήτημα που θέτει η αιτήτρια, περί μη δυνατότητας της

Επιτροπής να εξετάσει και να κρίνει αμερόληπτα την υπόθεση λόγω του τρόπου χειρισμού και της προηγηθείσας απόφασής της στην υπόθεση *Karydas*, κρίνω αβάσιμες της αιτιάσεις της συνηγόρου της αιτήτριας.

Βεβαίως, στην *Jurwind και Άλλοι, ανωτέρω* επισημάνθηκε ότι ο συνδυασμός ερευνητικών και δικαστικών καθηκόντων ή εξουσιών δεν είναι αφ' εαυτού ασυμβίβαστος με την ανάγκη για επίδειξη αμεροληψίας, εκτός και εάν καταδειχθεί ότι υπάρχει προκατάληψη. Έχει όμως κατ' επανάληψη τονιστεί από την ημεδαπή νομολογία ότι κάθε έλλειψη αμεροληψίας πρέπει να αποδεικνύεται με επαρκή και/ή ικανοποιητική βεβαιότητα από γεγονότα που εμφανίζονται στους διοικητικούς φακέλους ή από λογικά συμπεράσματα που τεκμαίρονται από τα γεγονότα αυτά (*Φειδίας Εκτωρίδης v. Δημοκρατίας (1990) 3 A.A.Δ. 922, Όθωνος v. Δημοκρατίας (1989) 3 C.L.R. 475*). Το δε βάρος απόδειξης σε τέτοιες περιπτώσεις φέρει ο διάδικος που επικαλείται την ύπαρξη μεροληψίας ή προκατάληψης (*Γιαννακού Κωνσταντινίδου v. Δημοκρατίας, Α.Ε. 231/2012, ημερ. 24.10.2018, Παπαδοπούλου v. Δημοκρατίας (2009) 3 A.A.Δ. 526, Νεοφύτου v. ΕΔΥ (2007) 3 A.A.Δ. 8, Medcon Construction Co Ltd v. Δημοκρατίας (2002) 3 A.A.Δ. 441*).

Εν προκειμένω, ενόψει των όσων έχουν προαναφερθεί και λαμβανομένων των όσων έχουν τεθεί ενώπιόν μου, δεν προκύπτει με

οποιοδήποτε επαρκή και/ή σαφή τρόπο οποιαδήποτε μεροληπτική στάση της Επιτροπής εναντίον της αιτήτριας, η οποία βεβαίως και φέρει το σχετικό βάρος απόδειξης της ύπαρξης μεροληψίας εναντίον της, η οποία, επαναλαμβάνω, θα πρέπει να αποδεικνύεται με βεβαιότητα και όχι με απλούς ισχυρισμούς.

Ως εκ των πιο πάνω, απορρίπτεται ως αβάσιμος στην ολότητά του και ο τρίτος προβαλλόμενος λόγος ακύρωσης που προωθείται.

Προχωρώ στην εξέταση του λόγου ακύρωσης που έγκειται στον ισχυρισμό ότι η επίδικη απόφαση είναι αποτέλεσμα κατάχρησης εξουσίας, καθότι η καθ' ης η αίτηση δεν αποδέχτηκε την απόσυρση των καταγγελιών από τις καταγγέλλουσες εταιρείες και προχώρησε στην εξέταση της υπόθεσης στα πλαίσια ανύπαρκτων καταγγελιών, κατά παράβαση της αρχής της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης.

Δεν μπορώ να συμφωνήσω ούτε με τις πιο πάνω θέσεις. Θα πρέπει εξ' αρχής να τονιστεί ότι, στη βάση των ενώπιον μου τεθέντων, μια εκ των καταγγελλουσών εταιρειών, η *C&A Stop & Fly Ltd*, ουδέποτε απέσυρε την καταγγελία της εναντίον της αιτήτριας. Όπως δε λέχθηκε και πιο πάνω, προκύπτει άλλωστε και από τα ενώπιον μου στοιχεία, και οι τέσσερις καταγγέλλουσες εταιρείες συμμετείχαν στα πρώτα στάδια της διαδικασίας και είχαν αποστείλει περαιτέρω πληροφόρηση και διευκρινίσεις προς την Επιτροπή, μετά από αίτημα της τελευταίας,

προκειμένου να είναι σε θέση να προβεί σε διερεύνηση της καταγγελίας. Σχετική είναι η απάντηση των καταγγελλουσών προς την Επιτροπή, ημερομηνίας 3.4.2015, στην προηγούμενη επιστολή της Υπηρεσίας ημερομηνίας 31.3.2015 (παράρτημα 2Α στο δικόγραφο της ένστασης). Μάλιστα, στη συνέχεια, η Επιτροπή, στη βάση και των εν λόγω πληροφοριών και/ή στοιχείων, έκρινε ότι δικαιολογείτο η διερεύνηση της καταγγελίας εναντίον της αιτήτριας και έδωσε οδηγίες στην Υπηρεσία για διεξαγωγή προκαταρκτικής έρευνας. Υπενθυμίζεται επίσης ότι οι καταγγέλλουσες εταιρείες είχαν αιτηθεί και συμμετείχαν στη διαδικασία προσωρινών μέτρων και στις 22.5.2015, η Επιτροπή, στηριζόμενη και στα όσα αναπτύχθηκαν από τα εμπλεκόμενα μέρη κατά την ενώπιον της προφορική διαδικασία, αποφάσισε ομόφωνα ότι δεν στοιχειοθετούνταν οι προϋποθέσεις του Νόμου για την έκδοση των αιτούμενων προσωρινών μέτρων.

Στη συνέχεια, πράγματι, όπως προκύπτει άλλωστε από το σύνολο των ενώπιον μου τεθέντων και αναφέρεται και στην απόφαση της Επιτροπής, υπήρξε απόσυρση της καταγγελίας από την εταιρεία CAA Car Services Ltd, Airpark Larnaka, ενώ οι καταγγέλλουσες εταιρείες Princess και Xanthos επίσης υπέβαλαν γραπτά αιτήματα εκφράζοντας τη βούληση και/ή πρόθεσή τους για απόσυρση των δικών τους καταγγελιών κατά της αιτήτριας και, παρόλο που τα εν λόγω αιτήματα δεν έγιναν δεκτά από την Επιτροπή, οι εν λόγω δυο εταιρείες και/ή οι

εκπρόσωποι αυτών δεν φαίνεται να προώθησαν περαιτέρω τις καταγγελίες τους. Σε αντίθεση, όμως, με την καταγγέλλουσα εταιρεία C&A Stop & Fly Ltd, η οποία, σύμφωνα και με τα σχετικά πρακτικά που παρουσίασε η πλευρά της καθ' ης η αίτηση, αλλά και όπως αναφέρεται και εξηγείται και από την ίδια την Επιτροπή στην επίδικη απόφαση, ουδέποτε απέσυρε την καταγγελία εναντίον της αιτήτριας. Πράγματι, όπως προκύπτει από την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή, απαντώντας στους σχετικούς ισχυρισμούς των δικηγόρων της αιτήτριας κατά την ενώπιον της διαδικασία, περί απόσυρσης της καταγγελίας και/ή διευθέτησης, αφού παρέθεσε το σχετικό ιστορικό, επεσήμανε ότι η εταιρεία C&A Stop & Fly Ltd *«ουδέποτε απέστειλε οποιαδήποτε επιστολή με τέτοιο αίτημα»* (βλ. σελ. 50 της απόφασης) και, συνεπώς, ουδέποτε απέσυρε την καταγγελία της, με αποτέλεσμα αυτή η καταγγελία να συνεχίσει να υφίσταται. Σημείωσε επίσης η Επιτροπή ότι, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων και εξουσιών της και λόγω του σταδίου στο οποίο βρισκόταν η ενώπιον της διαδικασία, όφειλε, προς διασφάλιση του δημοσίου συμφέροντος, να εξετάσει την υποβληθείσα καταγγελία και, γενικότερα, να ελέγξει τις πρακτικές παραβάσεων του Νόμου και να μην επιτρέπει την ανάπτυξη συνθηκών που καταστρατηγούν τον ελεύθερο ανταγωνισμό, εξ' ου και έχει και την αρμοδιότητα αυτεπάγγελτης έρευνας για πιθανολογούμενες παραβάσεις (σελ. 50 και 51 της απόφασης).

Συνεπώς, δεδομένων των πιο πάνω και δη του γεγονότος ότι μια εκ των καταγγελλουσών εταιρειών ουδέποτε απέσυρε την καταγγελία της εναντίον της αιτήτριας, καθίσταται προδήλως αβάσιμος και απορρίπτεται και ο συγκεκριμένος προβαλλόμενος λόγος ακύρωσης. Λαμβανομένου υπόψη του προεκτεθέντος ιστορικού και/ή της εξέλιξης της διαδικασίας αλλά και της διαμόρφωσης των δεδομένων ενώπιον της Επιτροπής μέχρι και το στάδιο υποβολής των αιτημάτων απόσυρσης των καταγγελιών και εφόσον υφίστατο εν ισχύ η συγκεκριμένη καταγγελία της εταιρείας C&A Stop & Fly Ltd, η οποία ουδέποτε αποσύρθηκε, στερούνται οποιοδήποτε ερείσματος οι προβαλλόμενοι, στο πλαίσιο του συγκεκριμένου λόγου ακύρωσης, ισχυρισμοί της αιτήτριας. Δεδομένης της ύπαρξης, έστω και μιας εν ισχύ, καταγγελίας ενώπιον της και παρόλο που και αυτεπάγγελτα θα μπορούσε να ενεργήσει, όπως πιο πάνω αναφέρθηκε, ορθώς η Επιτροπή συνέχισε και/ή προχώρησε στην εξέταση της υπόθεσης.

Συνεπώς, και ο συγκεκριμένος λόγος ακύρωσης απορρίπτεται ως αβάσιμος.

Αποτελεί βασικό πυλώνα της όλης επιχειρηματολογίας της πλευράς της αιτήτριας, ο ισχυρισμός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει λόγω μη διενέργειας της δέουσας έρευνας εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση, αλλά και λόγω συνακόλουθης πλάνης περί τα πράγματα και το Νόμο.

Όπως χαρακτηριστικά δήλωσε κατά το στάδιο των διευκρινίσεων η συνήγορος της αιτήτριας, η παρούσα υπόθεση αποτελεί «κλασσική περίπτωση έλλειψης δέουσας έρευνας». Και τούτο, σύμφωνα με την κα Χρίστου, καθότι-

(α) ενώ δεν υπήρχε ανταγωνιστική σχέση μεταξύ της αιτήτριας και των καταγγελλουσών εταιρειών, αναφορικά με τις υπηρεσίες valet, οι καθ' ων η αίτηση κατέληξαν σε ακριβώς αντίθετη διαπίστωση, η οποία, σε κάθε περίπτωση, είναι ασυνεπής με τον ορισμό της σχετικής αγοράς·

(β) υπήρξε καταστρατήγηση της αρχής της απαγόρευσης της διπλής διακινδύνευσης, λόγω πραγματικής και νομικής πλάνης της Επιτροπής αναφορικά με την ύπαρξη υπερβολικής τιμολόγησης·

(γ) η κατάληξη της Επιτροπής περί ύπαρξης υπερβολικής τιμολόγησης κατά παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου, δεν εφαρμόζει πλήρως το τεστ που καθιερώθηκε με την απόφαση *United Brands* και δεν ικανοποιεί το νομολογιακά καθιερωμένο πρότυπο απόδειξης.

Εξ' αρχής θα πρέπει να υπομνησθεί αυτό που έχει πολλάκις νομολογηθεί, ότι δηλαδή η μορφή της έρευνας είναι άμεσα συνυφασμένη με τα ιδιαίτερα γεγονότα της κάθε υπόθεσης. Η έκταση, ο τρόπος και η διαδικασία που θα ακολουθηθεί ποικίλλει ανάλογα με το υπό εξέταση ζήτημα και ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης

(Κυριάκος Φυρίλλα ν. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 40/17, ημερ. 1.11.2023, Χριστάκης Κωνσταντινίδης ν. Πανεπιστήμιο Κύπρου, Ε.Δ.Δ. 93/2016, ημερ. 11.9.2023, Δημοκρατία ν. Κοινότητας Πυργών κ.α. (1996) 3 Α.Α.Δ 503 και Ράφτη ν. Δημοκρατίας (2002) 3 Α.Α.Δ. 345, 366). Το κριτήριο για την πληρότητα της έρευνας έγκειται στη συλλογή και διερεύνηση των ουσιωδών στοιχείων, τα οποία παρέχουν βάση για ασφαλή συμπεράσματα *(Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας ν. Ζάμπογλου (1997) 3 Α.Α.Δ. 189).*

Εξίσου δε σημαντικό είναι να υπομνησθεί ότι η κρίση της Διοίκησης σε ζητήματα τεχνικής φύσης ή σε θέματα που απαιτούν τεχνικές γνώσεις, όπως είναι εν πολλοίς οι ισχυρισμοί της αιτήτριας στην υπό κρίση περίπτωση, είναι γενικά ανέλεγκτη και εκφεύγει του ακυρωτικού ελέγχου του Δικαστηρίου τούτου *(FIRST ELEMENTS EUROCONSULTANTS LTD ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 34/2012, ημερ. 15.12.2017, Κυριάκου Ανδρέα Κκαίλα ν. Οργανισμού Γεωργικής Ασφάλισης, Α.Ε. 268/2012, ημερ. 1.11.2018, WTE WASSERTECHNIK GMBH ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 118/2011, ημερ. 23.1.2018, Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας 1929-1959, σελ. 227).* Όπως τονίστηκε και στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην *LELLA KENTONIS INVESTMENT CO LTD ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 138/10 κ.α., ημερ. 21.12.2016,* η ουσιαστική κρίση της Διοίκησης σε τεχνικά θέματα και

θέματα που απαιτούν ειδικές γνώσεις, γίνεται καταρχήν αποδεκτή, εκτός αν αποδειχθεί πλάνη περί τα πράγματα ή κακή χρήση της διακριτικής ευχέρειας. Η αυτή προσέγγιση επιβεβαιώθηκε πρόσφατα από το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο στην **Δήμος Λευκωσίας ν. Κοινοπραξία CYBARCO LTD-A.ARISTOTELOUS CONSTRUCTIONS LTD, Ε.Δ.Δ. 19/17, ημερ. 31.10.2023**, αλλά και στην **Χρίστος Πρωτοπαπάς ν. Δημοκρατίας, ΕΔΔ 39/17, ημερ. 17.10.2023**, όπου επισημάνθηκε ότι δεν ελέγχονται από το ακυρωτικό Δικαστήριο θέματα τεχνικής φύσεως και ότι η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου εξαντλείται στην εξέταση τυχόν πλάνης περί τα πράγματα, κακής χρήσης της διακριτικής ευχέρειας, καθώς και έλλειψης αιτιολογίας (βλ. και **Δημοκρατία ν. Παπαξενόπουλου κ.α., Α.Ε. 114/13 ημερ. 6.10.2016, Αν. Οικονομίδης κ.α. ν. Α.Η.Κ., Α.Ε. 140/2013, ημερ. 8.5.2020** και **Ολυμπία Πιερίδη ν. Δημοκρατία κ.α. (2007) 3 Α.Α.Δ. 543**), πλημμέλειες που εν προκειμένω δεν εντοπίζω να υφίστανται.

Δε χωρεί αμφιβολία ότι και στην υπό εξέταση περίπτωση, πολλά από τα ζητήματα που έχουν εξεταστεί από την Επιτροπή, προκειμένου η τελευταία να διαμορφώσει την τελική, επίδικη, κρίση της, ως άλλωστε αβίαστα προκύπτει από το ίδιο το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, είναι ζητήματα τεχνικής φύσεως που απαιτούν ειδικές και/ή τεχνικές γνώσεις και επί των οποίων, εκ των πραγμάτων αλλά και ως εκ της θέσεως του, το Δικαστήριο δεν μπορεί να προβεί σε «ιδίαν κρίση»:

η εξουσία του Δικαστηρίου περιορίζεται σε έλεγχο νομιμότητας της διοικητικής πράξης, ως εύλογα επιτρεπτής υπό τις περιστάσεις και δεν επεκτείνεται στην ουσιαστική κρίση του διοικητικού οργάνου, έστω και αν το ίδιο θα μπορούσε εύλογα να καταλήξει σε διαφορετικά συμπεράσματα.

Υπό το φως της πιο πάνω νομολογίας, και έχοντας εξετάσει προσεκτικά την επίδικη απόφαση, ιδιαίτερα δε ως προς τα ζητήματα που εγείρει η πλευρά της αιτήτριας, έχω καταλήξει ότι εν προκειμένω, η υπό της Επιτροπής διενεργηθείσα έρευνα υπήρξε επαρκής και/ή η δέουσα και, σε κάθε περίπτωση, εύλογα επιτρεπτή και δεν διαπιστώνεται είτε οποιοδήποτε κενό έρευνας είτε υπέρβαση εξουσίας εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση. Αυτή δε η διαπίστωση αφορά στο σύνολο των ισχυρισμών που εγείρει η πλευρά της αιτήτριας προκειμένου να καταδείξει ανεπάρκεια στη διενεργηθείσα έρευνα και συνακόλουθη πλάνη περί το νόμο και περί τα πράγματα. Ωστόσο, για σκοπούς πληρότητας του σκεπτικού του Δικαστηρίου τούτου και, κατ' επέκταση, της απόφασής του, εξετάζονται κατωτέρω τα επιμέρους κύρια ζητήματα που ήγειρε η συνήγορος της αιτήτριας, προς υποστήριξη των ισχυρισμών της περί μη διενέργειας της δέουσας έρευνας εκ μέρους της Επιτροπής, αλλά και περί εμφιλοχωρήσασας πλάνης.

Εγείρεται εν πρώτοις ο ισχυρισμός ότι δεν υπήρχε ανταγωνιστική σχέση μεταξύ αιτήτριας και καταγγελλουσών εταιρειών, αναφορικά με τις υπηρεσίες valet, καθότι αυτές δραστηριοποιούνται σε διαφορετικές υποαγορές, ενώ, προκειμένου να στοιχειοθετείται μια τέτοια ανταγωνιστική σχέση, όπως έχουν οριστεί οι σχετικές αγορές και ως έχουν καθοριστεί οι σχετικές υποαγορές, θα πρέπει να υφίσταται δραστηριοποίηση στην ίδια υποαγορά και όχι σε διακριτές υπεραγορές, όπως προκύπτει ότι συμβαίνει εν προκειμένω, σύμφωνα και με τη σελίδα 95 της επίδικης απόφασης. Ισχυρίζεται συναφώς η αιτήτρια ότι η έννοια της «υποαγοράς» δεν συναντάται στη σχετική Ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής¹ («η Ανακοίνωση αναφορικά με τον ορισμό της σχετικής αγοράς»), από την οποία φαίνεται να αντλούν καθοδήγηση οι καθ' ων η αίτηση και ότι, σε κάθε περίπτωση, οι υποαγορές μιας ευρύτερης αγοράς συνιστούν διακριτές σχετικές αγορές λόγω του περιορισμένου βαθμού υποκατάστασης. Συναφώς, η συνήγορος της αιτήτριας ισχυρίζεται επίσης ότι εμφιλοχώρησε πλάνη εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση ως προς τον καθορισμό της υποαγοράς, η οποία προέκυψε από την εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας «υποαγορά».

Προς υποστήριξη του συγκεκριμένου ισχυρισμού, γίνεται αναφορά στις Κατευθυντήριες γραμμές της Επιτροπής για την ανάλυση αγοράς και την εκτίμηση της σημαντικής ισχύος στην αγορά βάσει του κοινοτικού

---

¹ Ανακοίνωση της Επιτροπής όσον αφορά τον ορισμό της σχετικής αγοράς για τους σκοπούς του κοινοτικού

πλαισίου κανονιστικών ρυθμίσεων για τα δίκτυα και τις υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (C165, ημερ. 11.10.2002). Γίνεται επίσης αναφορά σε σχετικό έγγραφο με τίτλο «*Market Definitions in the Media Sector, Comparative Legal Analysis (Cyprus, Czech Republic, Estonia, Hungary, Latvia, Lithuania, Malta, Poland, Slovakia and Slovenia)*», το οποίο, ως λέγει η αιτήτρια, ετοιμάστηκε για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και το οποίο επιβεβαιώνει ότι οι υποαγορές συνιστούν διακριτές σχετικές αγορές. Επιπρόσθετα, η πλευρά της αιτήτριας ισχυρίζεται ότι η αγορά, στην οποία αυτή δραστηριοποιείται, είναι διακριτή από την αγορά για τις υπηρεσίες valet, καθώς απουσιάζει το στοιχείο της υποκατάστασης. Ισχυρίζεται περαιτέρω ότι οι δύο υπηρεσίες που εδώ ενδιαφέρουν (valet και υπηρεσία στάθμευσης μακράς διάρκειας σε καλυμμένο ή ακάλυπτο χώρο), απαιτούν τη συνδρομή διαφορετικών προϋποθέσεων και/ή έχουν διαφορετικές απαιτήσεις, προκειμένου να μπορούν να προσφερθούν. Υπό πλάνη δε η Επιτροπή έκρινε ότι οι υπηρεσίες valet δεν συνιστούν μια διακριτή σχετική αγορά.

Περαιτέρω, η αιτήτρια ισχυρίζεται ότι η καθ' ης η αίτηση προσπαθεί να αποσεισει και/ή αντιστρέφει το σχετικό βάρος απόδειξης, αφού όρισε τη σχετική αγορά, αναζητώντας στοιχεία από την αιτήτρια, τα οποία η ίδια η Επιτροπή είχε τη νομική υποχρέωση να συλλέξει και να αξιολογήσει.

δικαίου ανταγωνισμού (97/C 372/03), έγγραφο 31997Υ1209(01).

Αντίθετα, συνεχίζει η κα Χρίστου, η Επιτροπή στηρίχθηκε σε λανθασμένες παραμέτρους, αφού για την οριοθέτηση της γεωγραφικής αγοράς, έλαβε υπόψη της τους χώρους όπου διαδραματίζονται τα γεγονότα της υπόθεσης. Αποτελεί επίσης ισχυρισμό της αιτήτριας ότι, ενώ η εξέταση του βαθμού υποκατάστασης αποτελεί το θεμελιώδες κριτήριο για τον ορισμό της σχετικής αγοράς, εν προκειμένω ο βαθμός υποκατάστασης των δύο υπηρεσιών δεν εξετάστηκε σε κανένα σημείο από την Επιτροπή. Ο δε περιορισμός των γεωγραφικών ορίων στον οποίο προέβη η καθ' ης η αίτηση (στάθμευση εντός του Αερολιμένα), δεν στοιχειοθετεί και/ή δε συνηγορεί υπέρ της ύπαρξης ανταγωνιστικής σχέσης. Προβάλλεται επίσης ο ισχυρισμός ότι λήφθηκαν υπόψη από την καθ' ης η αίτηση άσχετες παράμετροι, όπως τα γεγονότα της υπόθεσης και η φύση της εξεταζόμενης πρακτικής, ενώ, και παρόλο που αναγνωρίζεται από την Επιτροπή ότι οι υπηρεσίες valet αποτελούν ιδιαίτερες και διακεκριμένες υπηρεσίες, παραγνωρίστηκε ότι η αιτήτρια προσφέρει μόνο παροχή υπηρεσιών στάθμευσης μεγάλης διάρκειας σε καλυμμένο ή ακάλυπτο χώρο και όχι υπηρεσίες valet. Τέλος, κατά την αιτήτρια, ο ισχυρισμός ότι δεν υφίσταται ανταγωνιστική σχέση μεταξύ αυτής και των καταγγελλουσών εταιρειών, ενισχύεται και από το γεγονός ότι εξετάστηκε από την Επιτροπή πρακτική υπερβολικής τιμολόγησης, η οποία έχει εκμεταλλευτικό και όχι παρεμποδιστικό χαρακτήρα. Εντούτοις, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της «ακατάλληλα και

καινοφανή ζητήματα» και απέτυχε να διερευνήσει το βαθμό υποκατάστασης των δύο υπηρεσιών από την πλευρά της ζήτησης.

Σαφώς και εν προκειμένω, η επιχειρηματολογία της συνηγόρου της αιτήτριας περί μη ύπαρξης ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ αιτήτριας και καταγγελλουσών εταιρειών, στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στη διάκριση μεταξύ των υπηρεσιών valet, οι οποίες, ως λέγει, αποτελούν ιδιαίτερες και διακεκριμένες υπηρεσίες που προσφέρουν οι καταγγέλλουσες, και των υπηρεσιών στάθμευσης μεγάλης διάρκειας σε καλυμμένο ή ακάλυπτο χώρο, τις οποίες προσφέρει η αιτήτρια.

Έχοντας ως αφετηρία τον προσδιορισμό της σχετικής αγοράς που εξετάστηκε στην υπό κρίση υπόθεση, υπενθυμίζεται ότι οι καταγγέλλουσες εταιρείες κατήγγειλαν πρακτικές της αιτήτριας που αφορούσαν στην υπ' αυτής υπερβολική τιμολόγησή τους για τη χρήση από αυτές του χώρου στάθμευσης που τους παραχωρείτο από την αιτήτρια, η οποία πράγματι, είναι η δεσπόζουσα εταιρεία στην αγορά διαχείρισης των υπηρεσιών του Διεθνούς Αερολιμένα Λάρνακας. Η Επιτροπή, μετά από μελέτη των καταγγελιών και, γενικότερα, της υπόθεσης, διαπίστωσε ότι υφίστατο παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου, η οποία αφορούσε στην καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης που κατείχε η αιτήτρια στη σχετική αγορά της παροχής υπηρεσιών διαχείρισης και εκμετάλλευσης του Αερολιμένα

Λάρνακας και, κατ' επέκταση, στην αγορά της παροχής χώρου στάθμευσης εντός του Αερολιμένα για παροχή υπηρεσιών από άλλες επιχειρήσεις (βλ. σελ. 84 της επίδικης απόφασης).

Όπως προκύπτει από την επίδικη απόφαση, η έννοια της «υποαγοράς» μάλλον χρησιμοποιήθηκε για να εκφράσει διακριτές αγορές στο επόμενο στάδιο από αυτό που ερευνήθηκε και προκειμένου «να καταδειχθεί ότι η κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης από μια εταιρεία σε μια αγορά, μπορεί να την καταδικάσει λόγω των αποτελεσμάτων που παράγει σε μια άλλη αγορά», ενώ «οι λοιπές σχετικές αγορές που έχουν επισημανθεί, είναι για να διαφανούν και να γίνουν πιο ξεκάθαρες εν πρώτοις, οι αγορές που δραστηριοποιούνται τα εμπλεκόμενα μέρη της υπόθεσης, καθώς και να ανευρεθούν τα αποτελέσματα της συμπεριφοράς της καταγγελλόμενης εταιρείας, βάσει της νομολογίας σχετικά με την καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης, η οποία έχει καταδείξει ότι μια επιχείρηση μπορεί να έχει δεσπόζουσα θέση σε μια αγορά και η κατάχρηση να γίνεται σε μια παρεμφερή αγορά» (βλ. σελ. 84 της απόφασης). Σχετικές είναι και οι σελίδες 93, 95 και 98 της επίδικης απόφασης, από τις οποίες προκύπτει ότι η έννοια της «υποαγοράς» χρησιμοποιήθηκε για να εκφράσει δυο διακριτές αγορές. Όπως περαιτέρω προκύπτει από την επίδικη απόφαση, η καθ' ης η αίτηση εντόπισε παράβαση εκ μέρους της αιτήτριας στην αγορά παροχής χώρου στάθμευσης προς τις εταιρείες valet και η αγορά, στην

οποία δραστηριοποιούνται οι καταγγέλλουσες εταιρείες, συγκεκριμενοποιήθηκε στην απόφαση της Επιτροπής, με σκοπό να διαφανεί το αποτέλεσμα της παράβασης και το κίνητρο της αιτήτριας. Η δε καταχρηστική συμπεριφορά που διαγνώστηκε, αφορούσε την τιμολογιακή πολιτική της αιτήτριας, ήτοι την επιβολή υπερβολικά υψηλών χρεώσεων προς τους πελάτες της στην αγορά παροχής χώρου στάθμευσης εντός του Αερολιμένα, για παροχή υπηρεσιών από άλλες επιχειρήσεις. Με αποτέλεσμα, η παράβαση που εντοπίστηκε να μπορούσε να χαρακτηριστεί ως εκμεταλλευτική παράβαση, εφόσον επρόκειτο για συμπεριφορά με την οποία η δεσπόζουσα επιχείρηση αξιοποιεί τη δύναμή της στην αγορά για να εκμεταλλευτεί τους πελάτες της: όπως χαρακτηριστικά ανέφερε επ' αυτού η Επιτροπή στην επίδικη απόφασή της (σελ. 150), *«καταχρηστική είναι η τιμολόγηση, όταν η τιμή είναι υπερβολικά υψηλή και χρησιμοποιείται ως μέσο για την εκμετάλλευση των αντισυμβαλλομένων της επιχείρησης με δεσπόζουσα θέση («εκμεταλλευτική κατάχρηση»).*». Δεν εντοπίζω πλάνη στη σκέψη των καθ' ων η αίτηση, οι οποίοι προέβησαν στα ευρήματά τους, στη βάση προηγηθείσας διενεργηθείσας έρευνας. Εν προκειμένω, σύμφωνα πάντα με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή εντόπισε κατάχρηση εκ μέρους της αιτήτριας στην αγορά παροχής υπηρεσιών χώρου στάθμευσης για παροχή υπηρεσιών από άλλες επιχειρήσεις (βλ. σελ. 84 της απόφασης).

Όπως ορθώς επισημαίνει η κα Παπαδοπούλου και αναφέρεται και στην επίδικη απόφαση (βλ. σελ. 105 και 106), έχει νομολογηθεί ότι η κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης μπορεί να προκύπτει και λόγω των αποτελεσμάτων που αυτή παράγει σε μια άλλη αγορά και τούτο μπορεί να είναι η βάση της καταδίκης της (βλ. **Υπόθεση T-219/99, British Airways plc κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, [2003], σκέψεις 127, 130, 132**). Στην εν λόγω υπόθεση, με αναφορά και σε έτερη σχετική νομολογία, τονίστηκε ότι «*Η καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως που γίνεται στην τομεακή αγορά όπου υπάρχει η δεσπόζουσα θέση αλλά της οποίας τα αποτελέσματα γίνονται αισθητά σε χωριστή αγορά όπου η ενδιαφερόμενη επιχείρηση δεν κατέχει δεσπόζουσα θέση μπορεί να εμπίπτει στο άρθρο 82 ΕΚ εφόσον αυτή η χωριστή αγορά είναι επαρκώς συναφής με την πρώτη [.]*». Συνεπώς, η διενεργηθείσα έρευνα κρίνεται επαρκής και δεν εντοπίζω πλάνη στην κρίση της καθ' ης η αίτηση ότι η αγορά παροχής υπηρεσιών χώρου στάθμευσης για παροχή υπηρεσιών από άλλες επιχειρήσεις, είναι συναφής με την αγορά υπηρεσιών στάθμευσης για το επιβατικό κοινό (κατάντη αγορά), στην οποία δραστηριοποιείται η αιτήτρια.

Ενόψει δε των πιο πάνω, δεν εντοπίζεται παραβίαση των αρχών του ανταγωνισμού, στις περιπτώσεις που αναζητούνται τα αποτελέσματα σε μια χωριστή και/ή διακριτή αγορά, η οποία όμως είναι συναφής με αυτήν της αγοράς που υφίσταται η δεσπόζουσα θέση (ως συμβαίνει εν

προκειμένω) και εντός της οποίας πραγματοποιείται η παράβαση. Συναφώς, όπως ανέφερε η καθ' ης η αίτηση στην απόφασή της (σελ. 107), υιοθετώντας τις αρχές που τέθηκαν στην Υπόθεση **Aeroports de Paris κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, T-128/98 [2000]**, σελ. II-03929, «η κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως σε μια αγορά μπορεί να καταδικαστεί λόγω των αποτελεσμάτων που παράγει σε μια άλλη αγορά, [...] αρκεί ότι η παροχή υπηρεσιών που προτείνεται από τον προσφέροντα είναι απαραίτητη για την άσκηση της ίδιας της δραστηριότητας του αποδέκτη». Περαιτέρω, όπως επίσης προκύπτει από την επίδικη απόφαση, διαπιστώθηκε από την Επιτροπή ότι υφίστατο συσχέτιση των δύο αγορών, καθώς οι καταγγέλλουσες είχαν απόλυτη ανάγκη την υποδομή των χώρων στάθμευσης του Αερολιμένα, η οποία είναι απαραίτητη υποδομή, προκειμένου να μπορέσουν να ασκήσουν τις δραστηριότητες τους στην αγορά του επόμενου σταδίου και εξαρτώντο από την αιτήτρια. Η Επιτροπή επεσήμανε επίσης ότι η αγορά παροχής υπηρεσιών στάθμευσης, στη συγκεκριμένη περίπτωση προς το επιβατικό κοινό του Αερολιμένα Λάρνακας, αποτελεί μία γενική αγορά, ενώ οι υπηρεσίες στάθμευσης valet αποτελούν υποαγορά (υποδιαίρεση/«sub-market»/«sub-division») της ευρύτερης αγοράς, δηλαδή της αγοράς της παροχής χώρου στάθμευσης και γι' αυτό το λόγο υπήρχε εν προκειμένω ανταγωνιστική σχέση: η αιτήτρια δραστηριοποιείται στη γενική σχετική αγορά παροχής υπηρεσιών

στάθμευσης, διαθέτοντας επίσης δραστηριοποίηση στην υποαγορά παροχής στάθμευσης μεγάλης διάρκειας σε καλυμμένο ή ακάλυπτο χώρο για το επιβατικό κοινό, εντός της οποίας υφίσταται η ανταγωνιστική σχέση με τις καταγγέλλουσες. Άμεσα σχετική είναι και η απόφαση στην **Aéroports de Paris, ανωτέρω**, η οποία αφορούσε στην αγορά διαχείρισεως αερολιμένων και στην αγορά υπηρεσιών εδάφους, όπου τονίστηκε μεταξύ άλλων, ότι δεν μπορεί να υφίσταται καμία αμφιβολία ότι η κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως σε μια αγορά μπορεί να καταδικαστεί λόγω των αποτελεσμάτων που παράγει σε μια άλλη αγορά. Σχετική επίσης, όσον αφορά το ειδικότερο ζήτημα της υποδιαίρεσης της αγοράς (υποαγορά/επίμέρους αγορά) και τη σχέση της με τη γενικότερη αγορά, είναι η Απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση **T-301/04, Clearstream Banking AG κ.α. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 9^{ης} Σεπτεμβρίου 2009**, στην οποία με παρέπεμψε η συνήγορος των καθ' ων η αίτηση. Σημειώνεται συναφώς ότι, όσον αφορά στον ισχυρισμό της αιτήτριας ότι η διάκριση των υποαγορών δεν είναι συμβατή με την Ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σε σχέση με τον ορισμό της σχετικής αγοράς, η ίδια η Επιτροπή στην επίδικη απόφασή της, διατύπωσε τη διαφωνία της επ' αυτού, παραπέμποντας σε αποφάσεις του ΔΕΕ, όπου ρητά γίνεται η εν λόγω υποδιαίρεση και οι οποίες αναφέρονται σε γενική αγορά που μπορεί να διακρίνεται σε διαφορετικές μικρότερες αγορές, τις

υποαγορές («*sub-markets*») (Υπόθεση *T-69/89, RTE κατά Επιτροπής, [1991] Συλλογή 1991, σ. II-485, σκέψεις 61 και 62. Υπόθεση T-229/94, Deutsche Bahn AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, [1997] Συλλογή της Νομολογίας 1997 II-01689, παρά. 56. Υπόθεση T-83/91, Tetra Pak International SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, [1994] Συλλογή της Νομολογίας 1994 II-00755. Υπόθεση T-301/04, Clearstream Banking AG και Clearstream International SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, [2009] Συλλογή της Νομολογίας 2009 II-03155).*

Ενόψει των πιο πάνω, καταλήγω ότι η Επιτροπή, κατόπιν έρευνας όλων των στοιχείων της υπόθεσης και αφού ακολούθησε τη διαδικασία που προβλέπεται στο Νόμο, η οποία περιλαμβάνει και ακρόαση της αιτήτριας, ορθώς και εντός των ορίων της διακριτικής της ευχέρειας, όρισε εν προκειμένω την σχετική αγορά. Κρίνω δε ορθή την εισήγηση ότι αυτό που ελέγχθηκε στην παρούσα, ήταν η δράση της αιτήτριας ως αποκλειστικού διαχειριστή των υποδομών στάθμευσης του Αερολιμένα, ο οποίος παρείχε τη βασική υποδομή στις εταιρείες valet, προκειμένου αυτή να μπορεί να εκτελέσει τις εργασίες της.

Ούτε και συμφωνώ με τον ισχυρισμό της αιτήτριας ότι η καθ' ης η αίτηση, για την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς, πεπλανημένα και χωρίς τη δέουσα έρευνα περιορίστηκε στο χώρο που διαδραματίστηκαν

τα γεγονότα, δηλαδή στο χώρο στάθμευσης εντός του Αερολιμένα, χωρίς να επεκταθεί στους χώρους που δραστηριοποιούνται οι καταγγέλλουσες εκτός αυτού. Επ' αυτού, υπενθυμίζεται εν πρώτοις ότι εν προκειμένω, ορίστηκε ως σχετική αγορά, η αγορά διαχείρισης υποδομών εντός του Αερολιμένα, όπου η αιτήτρια κατείχε δεσπόζουσα θέση. Ως ήδη ελέχθη, τα όσα αναφέρθηκαν για την αγορά του επόμενου σταδίου, αναφέρθηκαν επειδή διαπιστώθηκε ότι σε αυτή την αγορά, εκδηλώνονταν κάποια από τα αποτελέσματα της κατάχρησης. Επομένως, δεν βλέπω πως η οποιαδήποτε περαιτέρω ανάλυση της αγοράς της παροχής υπηρεσιών στάθμευσης προς το επιβατικό κοινό, θα εξυπηρετούσε το αντικείμενο της καταγγελίας ή/και θα άλλαζε τα συμπεράσματα της Επιτροπής.

Τέλος, η παραπομπή της αιτήτριας στην απόφαση της Επιτροπής στην *Υπόθεση 52/12-Καταγγελία της εταιρείας MEGA FLYPARK LTD εναντίον της εταιρείας HERMES AIRPORTS LTD, ημερ. 31.10.2012*, προκειμένου να καταδείξει πλάνη και αντιφατική συμπεριφορά της καθ' ης η αίτηση ως προς το ορισμό της σχετικής αγοράς, δεν μπορεί να προσθέσει στην επιχειρηματολογία της, εφόσον κάθε υπόθεση κρίνεται στη βάση των δικών της ιδιαίτερων χαρακτηριστικών. Η δε ύπαρξη ή όχι ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ των καταγγελλουσών εταιρειών και της αιτήτριας στην αγορά του επόμενου σταδίου, δεν φαίνεται να

επηρέασε την απόφαση της Επιτροπής ως προς την οριοθέτηση της σχετικής αγοράς.

Ως εκ των πιο πάνω, κρίνω ότι στερείται ερείσματος ο πρώτος πυλώνας επί του οποίου η αιτήτρια προβάλλει ισχυρισμούς περί μη διενέργειας δέουσας έρευνας και συνακόλουθης πλάνης, ήτοι ο ισχυρισμός περί μη ύπαρξης ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ της αιτήτριας και των καταγελλουσών εταιρειών αναφορικά με τις υπηρεσίες valet.

Περαιτέρω, αποτελεί ισχυρισμό της αιτήτριας ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής αναφορικά με την ύπαρξη υπερβολικής τιμολόγησης, είναι αποτέλεσμα νομικής και πραγματικής πλάνης, καθότι η Επιτροπή τελούσε υπό πραγματική αλλά και νομική πλάνη αναφορικά με την διάκριση των εννοιών των αθέμιτων τιμών και των άλλων μη θεμιτών υπό τις περιστάσεις όρων συναλλαγής. Με αναφορά στο άρθρο 6(1) του Νόμου, η πλευρά της αιτήτριας ισχυρίζεται ότι το γράμμα του Νόμου διακρίνει τις αθέμιτες τιμές αγοράς από τους άλλους μη θεμιτούς υπό τις περιστάσεις όρους, με αποτέλεσμα να μην μπορεί μια τιμή να κριθεί ταυτόχρονα ως αθέμιτη και ως μη θεμιτός όρος συναλλαγής, ενώ, με παραπομπή σε νομολογία των Δικαστηρίων της Ε.Ε., προβάλλει ότι οι νομικοί κανόνες απόδειξης της στοιχειοθέτησης των δύο παραβάσεων, όπως και οι δοκιμές (τεστ) που εφαρμόζονται σε κάθε περίπτωση, διαφέρουν. Ισχυρίζεται συναφώς η αιτήτρια ότι οι όροι που αφορούν

στο επίπεδο των τιμών, κατατάσσονται στους ελέγχους για αθέμιτες τιμές, ενώ οι όροι που αφορούν οτιδήποτε εκτός των τιμών, εμπίπτουν στους άλλους όρους συναλλαγής, υποβάλλοντας την εισήγηση ότι μια τιμή δεν μπορεί να κριθεί ταυτόχρονα ως αθέμιτη και ως μη θεμιτός όρος συναλλαγής. Κατά τη συνήγορο της αιτήτριας, η μη ορθή αντίληψη της διάκρισης που γίνεται στο άρθρο 6(1)(α) του Νόμου μεταξύ αθέμιτων τιμών και άλλων μη θεμιτών υπό τις περιστάσεις όρων συναλλαγής, μπορεί να οδηγήσει στη διαπίστωση δυο παραβάσεων που αφορούν στο ίδιο ακριβώς θέμα, δηλαδή στο επίπεδο των τιμών, κρινόμενο, αφενός, ως αθέμιτη τιμή και, αφετέρου, ως άλλος μη θεμιτός υπό τις περιστάσεις όρος συναλλαγής και μια τέτοια διαπίστωση, θα απέληγε στην καταστρατήγηση της προαναφερθείσας αρχής *ne bis in idem*. Επαναλαμβάνεται συναφώς ο ισχυρισμός της αιτήτριας ότι οι καθ' ων η αίτηση κατέληξαν στη διαπίστωση δυο παραβάσεων αναφορικά με το ίδιο ζήτημα, εφόσον η διαπίστωση των παραβάσεων στην υπόθεση *Karydas*, αφορούσε στο επίπεδο των τιμών της αιτήτριας εντός του χώρου στάθμευσης του Αερολιμένα και, επομένως, απαγορευόταν να κριθεί πρακτική για αθέμιτους όρους συναλλαγής, ήτοι για υπερβολική τιμολόγηση.

Εν πρώτοις, είναι ουσιώδες να υπομνησθεί αυτό που είχε τονιστεί και πιο πάνω, κατά την εξέταση του σχετικού εγειρόμενου λόγου ακύρωσης, ότι δηλαδή δεν υφίσταται ταυτότητα των πραγματικών

γεγονότων των δύο υποθέσεων και/ή καταγγελιών, ούτως ώστε να μπορεί να γίνεται λόγος για παραβίαση της αρχής *ne bis in idem*. Ως έχει ήδη λεχθεί, η Επιτροπή, με την απόφασή της στην υπόθεση *Karydas*, επέβαλε πρόστιμο αναφορικά με αθέμιτους εμπορικούς όρους και πρακτικές σε συμβόλαια που ίσχυσαν μέχρι το 2013, ενώ στην υπό εξέταση υπόθεση επιβλήθηκε πρόστιμο αναφορικά με τον καθορισμό αθέμιτων τιμολογιακών αγορών, δηλαδή υπερβολική τιμολόγηση εκ μέρους της αιτήτριας στη βάση νέου συμβολαίου που είχε καταρτιστεί περί τις αρχές του 2015. Συνεπώς, δεν προκύπτει να υπήρξε κρίση της καθ' ης η αίτηση επί των ίδιων πραγματικών γεγονότων, είτε ερμηνεία των ίδιων όρων και/ή των ίδιων συμβολαίων, προκειμένου να καταλήξει η Επιτροπή σε συμπεράσματα αναφορικά με το ότι ο ίδιος όρος συνιστά, στη μια περίπτωση αθέμιτο όρο συναλλαγής και στην άλλη στοιχειοθετεί υπερβολική τιμολόγηση. Επιπρόσθετα δε, η υπό της Επιτροπής εξεταζόμενη συμπεριφορά της αιτήτριας στην κάθε περίπτωση, ήταν διαφορετική και αφορούσε σε διαφορετικό χρόνο. Συνεπώς, δεν στοιχειοθετούνται οι ισχυρισμοί της αιτήτριας.

Περαιτέρω, και όσον αφορά στους ισχυρισμούς της αιτήτριας ότι οι αθέμιτες τιμές πώλησης διακρίνονται από τους άλλους μη θεμιτούς υπό τις περιστάσεις όρους συναλλαγής και ότι η Επιτροπή βρισκόταν υπό καθεστώς νομικής πλάνης κατά την έκδοση της απόφασής της, εξετάζοντας την επίδικη απόφαση (βλ. σελ. 61), προκύπτει ότι η

Επιτροπή κατέληξε μόνο στην στοιχειοθέτηση παράβασης λόγω αθέμιτων τιμών και δεν προέβη σε εκ νέου δίωξη της αιτήτριας. Όπως αναφέρεται στην εν λόγω απόφαση-

«Επομένως, η Επιτροπή διαφώνησε με το συμπέρασμα της Hermes και ομόφωνα κατέληξε ότι κατ' ουδένα τρόπο δεν προέβη με την παρούσα εξέταση της υπόθεσης σε εκ νέου δίωξη της Hermes. Οι δύο υποθέσεις αφορούν καταρχάς διαφορετικό χρονικό πλαίσιο και κατ' ουσία, η απόφασή της ημερομηνίας 16/5/2018 αφορούσε αθέμιτους όρους σε συμβόλαια που ίσχυσαν μέχρι περίπου το 2013, ενώ η παρούσα υπό εξέταση υπόθεση, αφορά τιμολογιακή πολιτική της Hermes και συγκεκριμένα, εκ πρώτης όψεως πιθανολογούμενη εξοντωτική τιμολόγηση νέου συμβολαίου, που καταρτίστηκε περί τις αρχές του 2015 και διαφέρει ουσιωδώς από όλα τα παλαιότερα. Περαιτέρω, η Επιτροπή δεν αποδέχτηκε και απέρριψε τους ισχυρισμούς της καταγγελλόμενης εταιρείας για κατάχρηση της διαδικασίας και της εξουσίας της, στη βάση του ότι η καταγγελλόμενη εταιρεία ουσιαστικά θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν έχει το δικαίωμα να ελέγξει οποιαδήποτε άλλη μελλοντική πρακτική ή συμπεριφορά της που δυνατό να παραβαίνει το Νόμο, επειδή είχε καταλήξει ήδη στις 16/5/2018 με την απόφασή της ότι παραβίαζε το άρθρο 6(1)(α) του Νόμου με την επιβολή αθέμιτων όρων στις συμφωνίες που είχαν καταρτιστεί από το 2006 που ανέλαβε το αεροδρόμιο Λάρνακας μέχρι τη λήξη αυτών το 2013. Στη βάση των όσων η Hermes προωθεί, οποιαδήποτε καταχρηστική συμπεριφορά ή πρακτική επισυμβεί και αφορά την ίδια αγορά ή/και τις ίδιες ή ανταγωνιστικές εταιρείες, σε χρόνο μεταγενέστερο, δεν πρέπει να διερευνηθεί από την Επιτροπή, θέση με την οποία η Επιτροπή δεν μπορεί να συμφωνήσει ή αποδεχτεί και ως εκ τούτου την απέρριψε.»

Τα πιο πάνω καθιστούν αβάσιμες και απορριπτέες τις αιτιάσεις της αιτήτριας περί καταστρατήγησης της αρχής της απαγόρευσης της διπλής διακινδύνευσης λόγω πραγματικής και νομικής πλάνης.

Τέλος, αποτελεί ισχυρισμό της αιτήτριας ότι η κατάληξη της Επιτροπής περί ύπαρξης υπερβολικής τιμολόγησης κατά παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου, δεν εφαρμόζει πλήρως το τεστ που καθιερώθηκε με την απόφαση *United Brands* («τεστ United Brands») και δεν ικανοποιεί το νομολογιακά καθιερωμένο πρότυπο απόδειξης. Προς επίρρωση της επιχειρηματολογίας της, η συνήγορος της αιτήτριας αναφέρεται στα δυο στάδια και/ή προϋποθέσεις εφαρμογής του τεστ United Brands (1. «Υπερβολική τιμή» και 2. «Αθέμιτη τιμή»), ενίοτε με αναφορά σε ευρωπαϊκή νομολογία.

Διαπιστώνω ότι όλα τα ζητήματα που εγείρονται στο πλαίσιο του συγκεκριμένου ισχυρισμού, έχουν ήδη εξεταστεί και απαντηθεί μέσα από την επίδικη απόφαση. Η καθ' ης η αίτηση, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην απόφασή της, διαπίστωσε μετά από διενέργεια της δέουσας έρευνας, ότι υφίστατο υπερβολική δυσαναλογία μεταξύ των δαπανών (κόστους) που πράγματι έγιναν από την αιτήτρια και της τιμής που πράγματι ζητήθηκε από αυτήν. Το δε συμπέρασμα για την ύπαρξη υπερβολικής τιμολόγησης, όπως αναφέρεται από την καθ' ης η αίτηση, με αναφορά και σε σχετική νομολογία, βασίστηκε στις οικονομικές

αναλύσεις που πραγματοποιήθηκαν, καθώς και από στοιχεία του διοικητικού φακέλου της υπόθεσης, από τα οποία προέκυπτε ότι το καθαρό περιθώριο κέρδους της αιτήτριας ήταν «υπερβολικό». Μάλιστα, όπως αναφέρεται στη σελίδα 142 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή «[...] βασίστηκε σε στοιχεία κόστους τα οποία απέστειλε η ίδια η Hermes στις 12/10/2015, στα οποία διαφαίνονταν τα κόστη για την περίοδο τα οποία κυμαινόταν μεταξύ των €285 και €315 μηνιαίως ανά θέση χώρου στάθμευσης. Η Επιτροπή επέλεξε το υψηλότερο ποσό στο κοστολόγιο ούτως ώστε αυτό να λειτουργήσει υπέρ της Hermes, αφού βασίζοντας την ανάλυση στο υψηλότερο κόστος αυτό σημαίνει και μετριασμό στα περιθώρια κέρδους που υπολογίστηκαν στον Πίνακα 21. Η Επιτροπή επίσης έλαβε υπόψη και άλλους παράγοντες όπως τις διαφορετικές διάρκειες στάθμευσης σε λεπτά, το μέγιστο ποσοστό έκπτωσης (45%) και το ΦΠΑ. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν κατανοεί τον ισχυρισμό της καταγγελλόμενης ότι δεν βασίστηκε σε πραγματικό κόστος.». Αυτό απαντά με επάρκεια στον ισχυρισμό ότι η ανάλυση, στην οποία προέβη η Επιτροπή, δεν βασίστηκε στο πραγματικό κόστος που επιβαρύνεται η αιτήτρια και ότι, ως εκ τούτου, η εξέταση της δυσαναλογίας μεταξύ των εσόδων της αιτήτριας και του πραγματικού κόστους ήταν αβάσιμη. Σχετικά είναι και τα όσα αναφέρονται στη σελίδα 145 της επίδικης απόφασης, όπου καταγράφεται ότι «[...] η Επιτροπή προέβη σε σύγκριση τιμής με το υψηλότερο πραγματικό κόστος ύψους €315 με στοιχεία που

απέστειλε η ίδια η Hermes και ο οποίος οδηγεί σε περιθώρια κέρδους για χρόνο στάθμευσης μέχρι και 361 λεπτά. Ο Πίνακας 22 της Επιτροπής με το υποθετικό κόστος που η ίδια η Hermes ανέφερε ύψους €600, οδηγεί και πάλι σε περιθώρια κέρδους για χρόνο στάθμευσης μέχρι και 180 λεπτά».

Περαιτέρω, και ο ισχυρισμός της αιτήτριας ότι τα συμπεράσματα της Επιτροπής βασίστηκαν σε υποθετικά σενάρια και όχι σε αδιάσειστα, συγκλίνοντα και πειστικά στοιχεία, είχε ήδη τεθεί ενώπιον της καθ' ης η αίτηση κατά τη διοικητική διαδικασία και απορρίφθηκε, αφού προηγουμένως διερευνήθηκε δεόντως. Σχετικές είναι οι σελίδες 130 και 131 της επίδικης απόφασης, όπου αναφέρονται τα εξής:

«Επομένως, βάσει των εν λόγω αναλύσεων που πραγματοποιήθηκαν και του γεγονότος ότι χρησιμοποιήθηκαν τα στοιχεία που δόθηκαν από την καταγγελλόμενη εταιρεία, ακόμα και εκείνα που δεν βασίζονταν στον Πίνακα 20 που κατέγραφε τα οικονομικά της στοιχεία, αλλά σε υποθετικά σενάρια της ίδιας, η Επιτροπή απορρίπτει τις αναφορές της καταγγελλόμενης ότι η ανάλυση της βασίζεται σε σενάρια που δεν είναι κατάλληλα και επαληθεύσιμα και ότι ενδεχομένως να έχουν επιλεγεί κατά τρόπο μη αντικειμενικό με σκοπό να αποδειχθεί η κατ' ισχυρισμό παράβαση του Νόμου. Επαναλαμβάνεται ότι η Επιτροπή ενεργεί αμερόληπτα κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της. Δεν επιλέγει να ενεργεί κατά τρόπο μη αντικειμενικό και ως εκ τούτου απορρίπτει κατηγορηματικά τους ισχυρισμούς αυτούς.

Περαιτέρω, όσον αφορά τους ισχυρισμούς της καταγγελλόμενης ότι τα στοιχεία ενώπιόν της Επιτροπής δεν είναι αδιάσειστα, πειστικά και συγκλίνοντα, αλλά βασίστηκε σε υποθετικά σενάρια για να καταλήξει σε παράβαση, η Επιτροπή αντιπαραβάλλει πως τούτοι αντικρούονται από τη χρήση των στοιχείων της ίδιας της καταγγελλόμενης εταιρείας κατά την ανάλυσή τους από την Επιτροπή. Εξάλλου τα υποθετικά σενάρια που πραγματοποιήθηκαν έγιναν με γνώμονα να καταδειχθούν όλες οι περιπτώσεις ώστε να μην υπάρχει αμφιβολία για ευνοϊκή μεταχείριση ενός μόνου στοιχείου ή δεδομένου που να καταλήγει σε θετικό πλεονέκτημα για κάποια από τα εμπλεκόμενα μέρη και αρνητικό για τα έτερα μέρη της υπόθεσης. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι προχώρησε σε υπολογισμούς στη βάση των ενώπιόν της στοιχείων τα πλείστα των οποίων δόθηκαν από την καταγγελλόμενη εταιρεία. Επιπρόσθετα, η ίδια η καταγγελλόμενη εταιρεία έρχεται να αντιπαραβάλει τις προτάσεις του Γενικού Εισαγγελέα Wahl στην υπόθεση ΑΚΚΑ/LAA, υπογραμμίζοντας την αναφορά του ότι «[...] εξαιρετικά σημαντικό οι αρχές ανταγωνισμού να προσπαθούν να εξετάζουν την εκάστοτε περίπτωση συνδυάζοντας διάφορες μεθόδους [...]», πράγμα το οποίο έπραξε η Επιτροπή κατά την ανάλυσή της. Επίσης, αναφορικά με τη θέση της καταγγελλόμενης ότι: «στις περιπτώσεις που μία Αρχή Ανταγωνισμού αντιμετωπίζει δυσχέρειες όσον αφορά στην εκτίμηση του πραγματικού κόστους της δεσπόζουσας επιχείρησης στην υπό κρίση σχετική αγορά, θα πρέπει να εφαρμόζει διάφορες μεθοδολογίες προκειμένου να υπάρξει κατάληξη σε ασφαλές συμπέρασμα και να αποφευχθεί ή και να μειωθεί ο κίνδυνος έκδοσης λανθασμένης απόφασης.», η Επιτροπή διευκρινίζει ότι δεν αντιμετωπίζει οποιαδήποτε δυσχέρεια στην εκτίμηση του πραγματικού κόστους της καταγγελλόμενης εταιρείας εφόσον η ίδια απέστειλε τα έσοδα/έξοδά της με βάση τους δικούς της υπολογισμούς. (Η υπογράμμιση είναι της Επιτροπής)».

Ως προς δε τον ισχυρισμό ότι η παροχή υπηρεσιών στάθμευσης valet ήταν μέχρι και 45% χαμηλότερη σε σχέση με την τιμολόγηση των υπηρεσιών στάθμευσης προς το επιβατικό κοινό, στην σελίδα 141 της επίδικης απόφασης, αναφέρεται από την καθ' ης η αίτηση ότι «[.] οι χρεώσεις των χώρων στάθμευσης του κοινού κρίνονται ως υπερβολικές, γιατί αυτό διαφάνηκε από την ανάλυση στους πίνακες 21 και 22 στη βάση οικονομικών στοιχείων που δόθηκαν από την ίδια την Hermes. Περαιτέρω, τονίζεται ότι οι πίνακες αυτοί ετοιμάστηκαν με την υπόθεση ότι οι εταιρείες valet θα χρησιμοποιήσουν το μέγιστο της έκπτωσης, το οποίο είναι το 45%, πράγμα το οποίο είναι δύσκολο έως και αδύνατον, όπως υποστηρίζουν οι ίδιες οι εταιρείες valet, γεγονός το οποίο ίσως να οδηγεί και σε υψηλότερα περιθώρια κέρδους για την Hermes [.]».

Περαιτέρω, σε σχέση με τους ισχυρισμούς της αιτήτριας για τον εκ μέρους της Επιτροπής τρόπο εφαρμογής των δύο εναλλακτικών του δευτέρου σταδίου του United Brands τεστ, στη σελίδα 185 της επίδικης απόφασης αναφέρονται ως απάντηση τα ακόλουθα:

«Περαιτέρω, η Επιτροπή, στη βάση όλων όσων αναλύθηκαν πιο πάνω, ομόφωνα καταλήγει ότι η ενέργεια της Hermes να προβεί σε μετακίνηση του χώρου στάθμευσης των εταιρειών valet, είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση των τιμών προς τις εν λόγω εταιρείες. Επίσης, μέσα από τις αναλύσεις των τελικών τιμών που προσφέρονται προς το επιβατικό κοινό, η Hermes αποτελεί την πιο συμφέρουσα επιλογή του επιβατικού κοινού τόσο για το καλυμμένο

όσο και για τον ακάλυπτο χώρο στάθμευσης για το χρονικό διάστημα έως και δέκα (10) ημέρες. Τέλος, στην εφαρμογή του τεστ του περιθωρίου κέρδους, η Επιτροπή ομόφωνα καταλήγει ότι η Hermes επιδίδεται σε υπερτιμολόγηση με το περιθώριο κέρδους να κυμαίνεται σε πολύ υψηλά επίπεδα.

Συγκεκριμένα, η αύξηση στη χρέωση, που υπέστηκαν οι εταιρείες valet, κυμαίνονταν, στην περίπτωση της σύγκρισης του κόστους αεροδρομίου ανά αυτοκίνητο του παλαιού καθεστώτος από τις εταιρείες valet και της νέας πρότασης σε διαφορετικούς χρόνους διατήρησης του αυτοκινήτου εντός του χώρου στάθμευσης του αεροδρομίου, από 185% έως και 344%. Στην περίπτωση της σύγκρισης του κόστους αεροδρομίου ανά αυτοκίνητο του παλαιού καθεστώτος για την εταιρεία Stop & Fly και της νέας πρότασης σε διαφορετικούς χρόνους διατήρησης του αυτοκινήτου εντός του χώρου στάθμευσης του αεροδρομίου, φαίνεται να υπήρξε αύξηση, η οποία κυμαινόταν μεταξύ 116% έως και 236%. Τέλος, στο υποθετικό σενάριο, το οποίο συγκρίνεται το κόστος αεροδρομίου ανά αυτοκίνητο του παλαιού καθεστώτος με το υποθετικό σενάριο και της νέας πρότασης σε διαφορετικούς χρόνους διατήρησης του αυτοκινήτου εντός του χώρου στάθμευσης του αεροδρομίου τότε τα αποτελέσματα κυμαίνονταν ως επί το πλείστον σε αυξήσεις από 32% μέχρι και 209%.».

Επιπρόσθετα, όπως επίσης προκύπτει από την επίδικη απόφαση, στο πλαίσιο της οικονομικής ανάλυσης που προέβη η καθ' ης η αίτηση, πραγματοποιήθηκε σύγκριση του μέσου εσόδου της αιτήτριας ανά χώρο στάθμευσης και του μέσου κόστους που συνεπάγεται η παροχή των εν λόγω χώρων στάθμευσης προς τις εταιρείες valet (βλ. πίνακες

21 και 22 της επίδικης απόφασης, οι οποίοι λαμβάνουν υπόψη το κόστος όπως αυτό παρουσιάστηκε από την ίδια την αιτήτρια). Όπως φαίνεται από τους εν λόγω πίνακες και όπως εξηγεί η καθ' ης η αίτηση, τα εν λόγω κόστη συγκρίθηκαν με την τιμή μετά την έκπτωση που δόθηκε στις εταιρείες valet και υπολογίστηκε κερδοφορία ανά λεπτό σε διαφορετικές διάρκειες στάθμευσης. Με αποτέλεσμα, να προκύπτει και ως προς τούτο το ζήτημα η διενέργεια της δέουσας έρευνας.

Ως προς τη θέση της αιτήτριας ότι οι χώροι στάθμευσης μικρής διάρκειας προσφέρονταν σε χαμηλότερη τιμή από την οικονομική αξία τους και μέχρι 45% χαμηλότερα από τις χρεώσεις προς το επιβατικό κοινό, η καθ' ης η αίτηση ανέφερε στην επίδικη απόφασή της ότι οι υπολογισμοί του περιθωρίου κέρδους που διαφαίνονται στους προαναφερθέντες πίνακες 21 και 22, πραγματοποιήθηκαν αφού λήφθηκε υπόψη το ποσό της έκπτωσης ύψους 45%. Η Επιτροπή σημείωσε επίσης ότι οι χρεώσεις των χώρων στάθμευσης του κοινού κρίθηκαν ως υπερβολικές, γιατί αυτό διαφάνηκε από την ανάλυση στους πίνακες 21 και 22, στη βάση οικονομικών στοιχείων που δόθηκαν από την ίδια την αιτήτρια.

Τέλος, σε σχέση με την «Εναλλακτική 2», στην οποία αναφέρεται η πλευρά της αιτήτριας στις σελίδες 62 και 63 της γραπτής της αγόρευσης, και σύμφωνα με την οποία οι υπό της αιτήτριας χρεώσεις

των χώρων στάθμευσης μεγάλης διάρκειας εντός του Αερολιμένα συγκρίνονται με τις χρεώσεις της εταιρείας C&A Stop & Fly Ltd με χώρους στάθμευσης μεγάλης διάρκειας εκτός του Αερολιμένα, όπως λέχθηκε στην ίδια την επίδικη απόφαση, οι δυο αυτοί χώροι αφορούν στην ίδια γεωγραφική αγορά και αυτό λήφθηκε υπόψη από την Επιτροπή (βλ. σελ. 85 της επίδικης απόφασης). Σχετικοί είναι και οι πίνακες 18 και 19 της επίδικης απόφασης, από τους οποίους προκύπτει ότι πραγματοποιήθηκε σύγκριση των τελικών τιμών/χρεώσεων που προσφέρονται στο επιβατικό κοινό τόσο από την αιτήτρια όσο και από τη συγκεκριμένη εταιρεία C&A Stop & Fly Ltd για είκοσι ημέρες, τόσο για τον ακάλυπτο, όσο και για τον καλυμμένο χώρο στάθμευσης.

Συνεπώς, ενόψει όλων των προεκτεθέντων, ο ισχυρισμός περί μη διενέργειας της δέουσας έρευνας εκ μέρους της Επιτροπής, κρίνεται αβάσιμος και απορρίπτεται.

Συνακόλουθα δε και στη βάση ακριβώς των πιο πάνω, ούτε και πλάνη διαπιστώνεται στην κρίση της καθ' ης η αίτηση, η οποία διαμορφώθηκε στη βάση των ενώπιον της τεθέντων στοιχείων. Η δε πλευρά της αιτήτριας, η οποία φέρει και το σχετικό βάρος απόδειξης ότι οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν εν προκειμένω υπό πλάνη (**Μολέσκη ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 118/2014, ημερ. 2.6.2020**), δεν κατάφερε να αποσεισει το σχετικό βάρος.

Υπενθυμίζεται εξάλλου ότι, κατά πάγια νομολογία, μόνον εφόσον η πλάνη του αποφασίζοντος διοικητικού οργάνου κριθεί ότι είναι ουσιώδης, στοιχειοθετείται λόγος ακύρωσης και η προσβαλλόμενη διοικητική πράξη υπόκειται σε ακύρωση ως παράνομη. Θεωρείται δε ουσιώδης η διαπιστωθείσα πλάνη που έχει επηρεάσει την απόφαση του διοικητικού οργάνου (**Χαράλαμπος Νίκολας ν. Δημοκρατίας (2011) 3 Α.Α.Δ. 583**). Αντίθετα, δεν υπάρχει πλάνη όταν η προσβαλλόμενη πράξη στηρίζεται σε υπαρκτές νομικές καταστάσεις και πραγματικά περιστατικά, τα οποία έχουν εκτιμηθεί από το διοικητικό όργανο διαφορετικά από ό,τι θα έπρεπε να είχαν εκτιμηθεί κατά τον ισχυρισμό του αιτητή. Λόγοι που αμφισβητούν την ορθότητα της ουσιαστικής κρίσης της Διοίκησης, ως συμβαίνει εν προκειμένω, είναι απαράδεκτοι (βλ. σύγγραμμα **Επ. Π. Σπηλιωτόπουλου «Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, Τόμος II, 12^η Έκδοση, σελ. 138. επ.**).

Εν προκειμένω, εντός αυτών των παραμέτρων αλλά και υπό το φως και των νομολογιακών κατευθυντήριων που προαναφέρθηκαν στο πλαίσιο εξέτασης και του ισχυρισμού περί μη διενέργειας της δέουσας έρευνας, κρίνω ότι δεν έχει στοιχειοθετηθεί επαρκώς οποιοσδήποτε ισχυρισμός της αιτήτριας περί πλάνης.

Προχωρώ τώρα στην εξέταση του ισχυρισμού περί ελλιπούς και/ή μη επαρκούς αιτιολόγησης της επίδικης απόφασης. Στο πλαίσιο αυτό, η

πλευρά της αιτήτριας τονίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και/ή απουσιάζει η αιτιολογία όσον αφορά τον υπολογισμό του ύψους του επίδικου προστίμου.

Δεν μπορώ να συμφωνήσω με τη θέση της αιτήτριας. Όπως ορθώς επισημαίνεται στη γραπτή αγόρευση της δικηγόρου της Δημοκρατίας, η Επιτροπή, προτού αποφασίσει περί του θέματος, έδωσε την ευκαιρία στην αιτήτρια να εκθέσει τις απόψεις της και προχώρησε σε αξιολόγηση των θέσεων που είχαν υποβληθεί από την αιτήτρια, αιτιολογώντας την κατάληξή της όσον αφορά τη σοβαρότητα της παράβασης, τη διάρκεια της παράβασης και τις ελαφρυντικές περιστάσεις που επικαλέστηκε η αιτήτρια και επιβάλλοντας πρόστιμο που αντιστοιχούσε στο 0,25% του ετήσιου κύκλου εργασιών της αιτήτριας για το προηγούμενο οικονομικό έτος. Η επίδικη απόφαση βασίστηκε στο άρθρο 24 του Νόμου, στο οποίο προβλέπεται η δυνατότητα της Επιτροπής, για κάθε παράβαση των άρθρων 3 και/ή 6 του Νόμου, ως εν προκειμένω, και/ή των Άρθρων 101 ΣΛΕΕ και/ή 102 ΣΛΕΕ, να επιβάλλει δι' αποφάσεώς της διοικητικό πρόστιμο υπολογιζόμενο ανάλογα με τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης.

Στην υπό εξέταση περίπτωση, η Επιτροπή προέβη σε εκτενή (24 σελίδες της επίδικης απόφασης, από 193 μέχρι 216) αιτιολόγηση του ποσού του προστίμου. Ειδικότερα, παρατηρώ ότι η καθ' ης η αίτηση,

προκειμένου να προβεί στον υπολογισμό του κύκλου εργασιών της αιτήτριας αναφορικά με το προηγούμενο έτος, ζήτησε από αυτήν στοιχεία και, ενεργώντας στη βάση του άρθρου 42 του Νόμου, με επιστολή της ημερομηνίας 30.10.2019, ειδοποίησε την αιτήτρια για την πρόθεσή της να της επιβάλει διοικητικό πρόστιμο, ενώ της παρείχε το δικαίωμα υποβολής παραστάσεων εντός προθεσμίας τριάντα (30) ημερών. Προέβη η Επιτροπή σε συνυπολογισμό και/ή συνεκτίμηση όλων των στοιχείων, τα οποία και ανέλυσε στην επίδικη απόφαση (σοβαρότητα και διάρκεια της παράβασης, ελαφρυντικές περιστάσεις που επικαλέστηκε η αιτήτρια). Η δε αιτήτρια απέστειλε τις γραπτές της παρατηρήσεις στις 29.11.2019 και στη συνέχεια, στις 15.1.2020, απέστειλε τις οικονομικές της καταστάσεις για το έτος 2018, εφόσον, ως ήδη ελέχθη πιο πάνω, οι οικονομικές της καταστάσεις για το 2019 δεν ήσαν διαθέσιμες, λόγω του ότι δεν είχε ολοκληρωθεί ο σχετικός έλεγχος.

Γενικότερα, εξετάζοντας την επίδικη απόφαση, καταλήγω ότι υπήρξε αυτή δεόντως και, εν πάση περιπτώσει, επαρκώς αιτιολογημένη, δυνάμενη ωσαύτως να υπαχθεί στον απαιτούμενο δικαστικό έλεγχο, ως η νομολογία πάγια και διαχρονικά απαιτεί (***L.A.S. BOATING LTD v. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 37/2017, ημερ. 26.10.2023, Στέφανος Φράγκου v. Δημοκρατίας (1998) 3 Α.Α.Δ. 270***). Σε κάθε δε περίπτωση, παρέχεται από την Επιτροπή σαφής αιτιολόγηση, ούτως ώστε να μην

αφήνονται αμφιβολίες ως προς το ποιος ήταν ο πραγματικός λόγος που την οδήγησε στη λήψη της απόφασής της (βλ. και άρθρο 28(1) του Νόμου 158(I)/1999). Στο σώμα της απόφασης εκτίθεται με επαρκή σαφήνεια η νομική βάση αυτής, καταγράφονται οι θέσεις της αιτήτριας, η υπό της Επιτροπής διενεργηθείσα αξιολόγηση, περιλαμβανομένης και της αξιολόγησης αναφορικά με τη φύση και τη σοβαρότητα των εν λόγω παραβάσεων, καθώς και, γενικότερα, το όλο σκεπτικό της Επιτροπής, που απέληξε στη συγκεκριμένη επιβολή προστίμου.

Κατά συνέπεια, οι ισχυρισμοί περί ελλιπούς και/ή ανεπαρκούς αιτιολογίας της επίδικης απόφασης δεν ευσταθούν και απορρίπτονται.

Τέλος, ενόψει των πιο πάνω διαπιστώσεων, ούτε και παραβίαση των αρχών της χρηστής διοίκησης ή/και της καλής πίστης εντοπίζεται.

Δεδομένης της ύπαρξης συγκεκριμένου και σαφούς νομοθετικού πλαισίου, δυνάμει του οποίου ενήργησε η καθ' ης η αίτηση στην παρούσα υπόθεση, είναι αρκετό να υπομνησθεί εν προκειμένω ότι η αρχή της καλής πίστης, ναι μεν σκοπεί στον αποκλεισμό της αυθαιρεσίας στη διοικητική λειτουργία, δεν υπερφαλαγγίζει, ωστόσο, και δεν μπορεί να μεταβάλει την αρχή της σύννομης λειτουργίας της Διοίκησης, ώστε να οδηγεί σε καταστρατήγηση της αρχής της νομιμότητας (**Δημοκρατία v. Παπαφώτη (1997) 3 Α.Α.Δ. 191**) και έχει συμπληρωματικό χαρακτήρα, όπου υφίσταται σχετική νομοθετική

πρόνοια ουσιαστικού δικαίου, όπως βεβαίως συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση (***Ο LYKOS SERVICES AND SECURITY SYSTEMS-PRIVATE INVESTIGATORS LTD κ.α. ν. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. αρ. 1/16, ημερ. 20.7.2021, Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου ν. Γιαννάκης Τσιγκουρήs κ.α., Α.Ε.19/11, ημερ. 22.12.2016***).

Ενόψει των πιο πάνω, δεν διαπιστώνεται βάσιμος λόγος ακύρωσης της επίδικης απόφασης και, συνακόλουθα, δε χωρεί επέμβαση του Δικαστηρίου.

Κατά συνέπεια, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται με €1700 έξοδα υπέρ των καθ' ων η αίτηση και εναντίον της αιτήτριας. Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται συμφώνως του Άρθρου 146.4(α) του Συντάγματος.

Φ.ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Π.Δ.Δ.